ஜனோபகாரி.

(JANOPAKARI)

"உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்
கல்லார் அறிவிலாதார்."—திருக்குறள்.

புத்தகம் 2. Vol. II. | பிங்கள ௵ ஆவணி ௴ AUGUST, 1917. | சஞ்சிகை 8. No. 8.

The Dignity of Indian Music.

By Mr. S. V. Natarajan.

Editor "The Madras Fortnightly."

இந்திய சங்கீதத்தினது பெருமை.

சங்கீதத்தைப் பாடும் திறமாவது உணரக் கூடிய சக்தியாவது ஒரு மானிடப் பிறவிக் கேற்படுமாகில், அவை கடவுளால் மனிதர்க்கு அருளப்பட்டிருக்கும் சிலாக்கியங்களாகும். இவ்வுலகில் பலவித்தைகள் சிறந்தவையென்று சொல்வதில், நாலு, ஐந்து வித்தைகளே பிரதானமானவை. அவைகளாவன:—(1) ஸங்கீதம் (2) வெண்பா முதலியன இயற்றல், (3) சிற்பவேலை (4) சித்திரவேலை. இவைகளைப்போல் இன்னும் எவ்வளவோ அற்புதங்களை நாம் பார்த்தனுபவித்தும் வருகிறோம். மிகவும் வேலைப்பாடுகளமைந்த ஒரு கட்டிடத்தையாகிலும், கியாதி பெற்ற சிற்பவேலைக்காரனால் வரையப்பட்ட ஒரு சிலையையாகிலும், நாம் உயர்ந்தது அரைமணி நேரத்திற்குமேல் பார்த்து ஆனந்திக்கமுடியாது; ஏனென்றால், அலுப்புத்தட்டிவிடுகிறது. இவ்விதமலுப்பை விரைவில்கொடுக்கும் மற்றவித்தைகளைப்போல் சங்கீதவித்தையைக் கூறுவது மிகப்பிழையாகும் என்பது நமது துணிபு. சங்கீதத்தை, ஒருவரும் "அன்று கேட்டாகிவிட்டது" என்று கூறார்; நினைக்கவும் நினையார்.

ஆகாயவிரிவிலுள்ள கிரகங்களனைத்தும் அததனுடைய நிலையிலேயே சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றன வென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயமே. அவைகள், அவ்விதஞ் சுற்றிவருகின்றபோது, ஒரு இனிய இராகம் பிறக்கின்றதென்று கிரேக்கதேசத்தில் ஒரு புத்திமானாகிய தத்துவ சாஸ்திரி பைதாகொரஸ் (Pythogoras) என்பவர் சொல்லுகிறார். நாம் 'ஸங்கீதம்' என்பதைப் பிரிப்போமானால்,— ஸம்யக்—கீதம் என்றாகிறது. அதாவது, 'நன்றான பாட்டு; என்பது சங்கீதமே. அதனை ஒத்து கிரேக்கசாஸ்திரி சொல்லுகிறார்போலும். இன்னமொன்று நாம் கவனிப்போம்: தெருக்களில் சிலபிள்ளைகள் பம்பரம் விடுகிறார்கள். அது கடுமையான வேகத்துடன் சுழலும்போது, அதினின்று பிறக்கும் இனிய குரலைக் கவனியுங்கள். அவ்விதமிருக்க, ஆகாயத்திலுள்ள கிரகங்கள் சுற்றும்போது இராகம் பிறக்கிறது என்பது நம்பத்தகுந்ததே.

சிலர், மனுஷியன் நீங்க, மிருகப் பக்ஷி முதலியவைகட்குச் சங்கீதத்தில் பிரியமில்லையெனக்

கூறுவதுண்டு. அது ஒவ்வாததாகும். மேனாடுகளில், சிலர், வேட்டையில் துப்பாக்கி ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களை எடுக்காமல் சங்கீதத்தொனியை வாத்தியங்களினாலோ, தமது வாயினாலோ வெளியிடுகிறார்கள். சங்கீதத் தொனியைக் காதில் வாங்கும் கொடிய சிங்கம் புலி முதலிய மிருகங்கள்கூட, பாடுகிறவன்சமீபத்தில் முகத்தைக் கீழே போட்டுக்கொண்டு படுத்துத் தம்மை முற்றிலும்மறக்கின்றன. பிறகு, பாட்டை நிறுத்தாமல், அவற்றிடம் இவன் போகவும், அக்கொடியவை இவனை ஒன்றுஞ்செய்யாதிருப்பதைப் பார்த்து, கூட்டில் உயிருடன் அடைத்துவிடப்படுகின்றன. தவிர, நம் நாட்டிலே கைகண்ட ஒன்றைக் கவனிப்போம்: கிடைமாடுகள் மேய்க்கும் இடையன், "பாடிக் கறக்கும் மாட்டைப் பாடிக்கற" என்று சொல்லுவான். பாடாதுபோனால், அம்மாடு கறவாது. இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா பக்கங்களிலும் மாடு ஆடுகள் பாடியே கறக்கப்படுகின்றன. அநேகம் பக்ஷிகள் தமது இனிய குரலினால் தமது பெட்டையைக் கவருகின்றன. கொடிய பாம்புகள் 'புன்னாகவராளி' மாத்திரம் ஊதக்கூடிய மகிடின் நாதத்தைக் கேட்டு மயங்கவில்லையா? சில மேனாட்டோர்கள் மரம், கல் முதலிய உயிரற்ற பொருள்களுங்கூடச் சங்கீதத்தைக்கேட்டு உருகுகின்றன என்பதைப் பத்திரிகைகளில் பலதடவை படித்திருக்கிறோம். ஆகையினால், கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இயற்கைப்பொருள் யாவற்றுள்ளும் சங்கீத ஞானம் இருப்பதே, சங்கீதமானது யாவற்றினும் மேன்மைபெற்றது என்பதற்குப் போதிய சாக்ஷியாக இருக்கிறது. இவ்விதம் மிருகங்கள், பறவைகள், ஊர்வன முதலியவற்றிற்குச் சங்கீத விருப்பம் உண்டு என்பதை ஒருவாறு சொல்லி முடிப்போம்.

மானிட ஆத்மாவைப்பற்றி எடுத்துக்கொள்வோம். ஒரு குழந்தை பிறந்ததுமுதல் மனிதனாகியும், விருத்தனாகியும் பிறகு காலஞ்செல்லும்வரையில் சங்கீதம் அவனை விட்டபாடில்லை. குழந்தை பிறந்தவுடன் தான் இத்துக்க சமுத்திரவுலகில் தோன்றுகின்றோமேயென்று அலறி அழுவது ஓர்பாட்டேயாகும். அது பூமிஸ்பரிசம் செய்யும்போது தன்னைக்குறித்து வருந்தித்தான் அழுகிறது. ஆனாலும், அதை ஈன்றதாய் இனிய குரலாய் நினைக்கிறாள். திருவள்ளுவர் தமது குறளில் ஒன்று கூறியிருப்பது பாருங்கள்:

'குழலினிது யாழினி தென்ப தம்மக்கள்
மழலைச்சொற் கேளா தவர்."

என்றார். அதாவது தம் குழந்தைகளின் மழலைச் சொற்கேளாதவரே, புள்ளாங்குழல், வீணை முதலிய இசை (சப்தம்) இனிதென்று கூறுவார்கள் என்பதாகும். பிள்ளையைப் பெற்றதாய் பெற்ற தினம்மாத்திரம் சந்தோஷிக்கவில்லை; எப்போதும் உக்ஸாகங்கொள்ளுகிறாள்: பிரதிதினமும் தாலாட்டுகிறபாட்டினால் தனது குழந்தையைத் தூங்கச் செய்கின்றனள். குழந்தை ஐந்தாறு வயதுவரையில் வாயில் வருவதெல்லாம் பாட்டாகவே உபயோகிக்கின்றது. தெருவோடு ஒருவன் போகும்போது, 'சங்கீதம்' என்பதே கனவிலுமறியாதவனானாலும், ஏதேனும் பாடிக்கொண்டே போகின்றான். அவ்விதம் பாடாவிடில், நடப்பது முடியாதுபோலும்.

எல்லாவற்றையும்விட, திருவள்ளுவர் மேன்மையாகச் சங்கீதத்தைப்பற்றித் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கிறார்: "செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வஞ், செல்வத்து ளெல்லாந் தலை." என்றும், "செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள், அவியினும் வாழினு மென்?" என்றும் கூறியிருப்பதன் பொருள்: "எவ்விதச் செல்வமிருந்தாலும், செவிச்செல்வமே தலைமைகொண்டது." என்றும், "செவிச் சுவையை அறியாத மானுடன் இறந்தும், இருந்தும் ஒன்றே" என்றும் ஆகிறது. இதனாலே, சங்கீதம் யாவற்றினும் தலைமைகொண்டதென்பது நன்கு விளங்குகிறது. 'சங்கீத ஞானமில்லாதவன் மோட்சமடையமாட்டான்.' என்றும், 'அவன் மிருகப் பிறப்பிலும் கீழ்' என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். அது வாஸ்தவமே. ஆங்கில நாடகக்கவியாகிய ஷேக்ஸ்பியர் யாது சொல்லியிருக்கிறார்?—"சங்கீத ஞானமில்லாதவன் மகாகல்நெஞ்சன். கொலை, ராஜத்துரோகம்

முதலிய கொடிய காரியங்களைச் சிறிதும் பாராது செய்வான்.” வேதம் புராணங்கள் கூறுவதுபடி, மோட்சமடையச் சங்கீதம் அவசியந்தேவையே. மோட்சவாசிகளின் வேலை யாதெனில், இடைவிடாமல் பகவானைத் துதிப்பாடல் பாடுவதே யாம். நாளைக்கும் கிறிஸ்தவரது கோவிலில் கடவுளை நாதரூபமாகப் பஜிக்கின்றதை நாம் பார்க்கலாம். இவ்விதம் மேலே கூறிபபடி இல்லாதவனுக்கு மோட்சஸ்தானம் இல்லையென்பது நாம் கூறவும் வேண்டுமோ?

‘சங்கீத ஞானமில்லாதவனுக்கு மோட்சங் கிடையாது’ என்று கூறுவதற்குச் சிலர், ‘ஒவ்வொரு ஆன்மாவுமா சங்கீதத்தை அறிந்திருக்கிறது?’ என்று ஒரு கேள்வி பிறப்பிக்கக் கூடும். சங்கீத ஞானமில்லாதவன் என்பதன் அர்த்தம், இவ்விடத்தில் சங்கீதத்தை வெறுப்பவன் என்று தொனிக்கிறது. சுயமாக ஞானம் சங்கீதத்தில் இல்லாதுபோனாலும், கேள்விச் சக்திபிருந்தால் போதுமானது. நாம் முதலில் இவ்வியாசத்தில், சங்கீத சம்பந்தமான அறிவு ஒரு மனுஷியனுக்கு உண்டாவது, கடவுளால் அருளப்பட்ட ஒரு பாக்கியமே என்று கூறினபடி, சுயம் சங்கீதத்தை உபயோகிக்கவோ, அல்லது பிறரால் கானம் செய்யப்படுவதைக் கிரகிக்கவோ, இவ்விரண்டு சக்திகளும் இல்லாவிடினும், அதைக் கேவலம் என்று விரோதிக்காமலே இருந்தால், அது ஒருபெரிய அறிவாகும். சங்கீதத்தைத் தான் பூஷிக்காவிட்டாலும், தூஷியாமலிருந்தால் போதுமானது.

ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் சர்வேசுவரனது இரண்டு குணங்களாகிய (1) நாதப்பிரம்மம் (2) காரணப்பிரம்மம் இவைகளை முக்கியமாய் அறிய வேண்டும் என்று சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. ஒருவன் நாதத்தின், (சங்கீதம்) மூலமாகப் பகவானை ஸ்தோத்திரஞ் செய்வானானால், விரைவில் கடவுள் அவன்முன் தோன்றுகிறார் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. ஒருவன் சர்வேசுவரனை அடைவதற்கு இதிகாச புராணங்கள் கற்காதவனாக இருந்தாலும், “சிவா—ராமா” என்கிற நாமோச்சரணங்களைத் தனது இங்கிதமான குரலைச் சங்கீதத்துடன் தன்னாலியன்றவாறு உறுதியுடன் சொல்லி வருவானாகில், நற்கதியை யடைவான். இவ்வளவு போக்கிபதை இதற்கு இல்லாவிடில், ‘நாதப் பிரம்மம் காரணபிரம்மம்’ என்று புராணங்கள் சொல்லுமா? மனிதனுக்கு ஆறுதலைச் செய்யவும், கடவுளை வழிபடவும் சங்கீதம் அவசியமே. தற்காலம் நடந்துவரும் கொடிய சண்டையில் போர்வீரர்கள் குதூகலிப்பதற்கு இச்சங்கீதமே காரணமாகும். சண்டைக்குதிரைகள் தம்காதில் பாண்டு வாத்தியங்களின் தொனி விழுந்தபிறகே சண்டைக்குத் தயாராக இருப்பதை அறிகின்றன.

இன்னும் இவ்விஷய சம்பந்தமாய் நாம் கவனிக்கவேண்டிய (1) சங்கீதாபிவிருத்தி, (2) இந்திய சங்கீதம் மற்ற தேசகீதங்களைவிடப் பெருமையுள்ளது, (3) அதை உபயோகிக்கும் விதம், (4) அதற்குக் குரு எவ்விதமிருக்கவேண்டும்? சிஷியக்கிரமம் எவ்விதம்? இவைகளைப் பற்றி பிறகு எழுதுவோம்.

எஸ். வி. நடராஜன்.

Cultivation of Tapioca.

மாவள்ளிக்கிழங்கு பயிர்செய்தல்.

இது முதன்முதல் தென் அமெரிக்காவிலிருந்து போர்ச்சுகீஸ் தேசத்தவரால் மலையாள தேசத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இதற்கு ஆள்வள்ளிக்கிழங்கென்றும் சவாரிக்கோட்டையென்றும் பெயர்கள் உண்டு. திருவாங்கூர் சம்ஸ்தானத்தில் இது ஏராளமாகப் பயிர்செய்யப்பட்டு, ஏழை ஜனங்களுக்கு ஆகாரமாக உபயோகப்படுகின்றது. இதில் அநேக விதங்கள் உண்டு. இதன் பச்சைக்கிழங்கில் ஒருவித விஷச்சத்து இருக்கின்றது; வேகவைத்தால் இவ்

விஷம் நீங்கிவிடும். இதை ஏழை ஜனங்கள் கவனியாமல் பசியின் கொடுமையால் பச்சைக் கிழங்குகளை அப்படியே தின்று மாண்டு போகின்றனர். இச்செடி மிகவும் அழகாயுள்ளதனால், ஜனங்கள் இதை அநேகம் பூந்தோட்டங்களில் வைத்துப் பயிர்செய்கின்றார்கள்.

நிலம்:—சமுத்திரமட்டத்திற்குமேல் 2000 அடி உயரத்திற்குள்ளிருக்கும் எந்தப்பூமியிலும் இப்பயிர் செய்யலாம்; பூமி நல்ல வடிகால் வசதியுள்ளதாக இருக்கவேண்டும். தோட்டக்கால் நிலங்களிலும் மணற்பாங்கான நிலங்களிலும் இப்பயிர் வளரும். மலைகளின்மேல் பயிராகும் கிழங்குகள், சமபூமியில் பயிரிடப்படுவனவற்றைக் காட்டிலும் ருசியுள்ளவையாயிருக்கின்றன.

நிலத்தைப் பண்படுத்தல்:—நிலத்தை ஒன்று அல்லது ஒன்றரை அடி ஆழம்வரை எழெட்டுத்தரம் உழவேண்டும். நிலத்தில் ஆங்காங்கு மேடு பள்ளங்களில்லாமல் சமமாக நிரவவேண்டும். மண்கட்டிகளிருக்குமானால் அவற்றை உடைத்துச் சமமாக்கவேண்டும். பிறகு, சிறுசிறு பாத்திகளாகக்கட்டி, அவற்றில் முழத்துக்கு ஒரு துண்டாக இக்கிழங்குகளை நடவேண்டும்.

உரமிடுதல்:—இதற்கு உலர்ந்த சருகுகள், அவுரித்தழை, சாம்பல், சாணம் ஆகிய இவைகளை எருவாக உபயோகிக்கலாம். ஏக்கர் ஒன்றுக்கு சுமார் 20 வண்டி எரு போதுமானது.

விதைப்பு:—விதைக்கும் காலமானது அந்தந்தப் பாகங்களுக்குத் தக்கவாறு இருக்கின்றது. மஞ்சகுப்பம் முதலான இடங்களில் ஆடியிலும் மார்கழியிலும் நடுகின்றார்கள். மலையாளம் முதலான இடங்களில் பங்குனி சித்திரை முதலான மாதங்களில் நடுகின்றார்கள். நன்றாக உழுது பாத்திகட்டப்பட்ட நிலத்தில் சாண்புள்ளதுகளாகத் தறிக்கப்பட்ட இக்கிழங்குகளை முழத்திற்கு ஒன்றாகக் கொஞ்சம் சாய்த்து நடவேண்டும். நட்டபிறகு கொஞ்சம் சாணியை அவற்றின் தலையின்மேல் வைப்பது நல்லது. அமெரிக்காவில் நாலடி சதுரத்திற்கு ஒன்று நடப்படுகின்றது. இதில் கலப்புப் பயிரும் செய்து லாபமடையலாம்.

நீர் பாய்ச்சல்:—இக்கிழங்கு மழையின் உதவியாலேயே பயிர் செய்யப்படுகின்றது. மழையில்லாத காலத்தில் வாரத்திற்கு ஒருதரம் தண்ணீர் பாய்ச்சினால் போதும். நட்ட ஒரு பக்ஷத்திற்கெல்லாம் வேர் ஊன்ற ஆரம்பித்து, சில இலைத்துளிர்கள் விட ஆரம்பிக்கும். செடிகளுக்கு நிழல் உண்டாகிறவரையில் கொத்தி எருவணைக்கவேண்டும்.

மாசூல்:—நட்ட எட்டு அல்லது பத்து மாதங்களுக்குள் கிழங்குகள் வெட்டப்படுகின்றன. சில ஆறுமாதங்களிலும், சில ஒன்றரை வருஷங்களிலும் வெட்டப்படுகின்றன. கண்டு முதல் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ஏறக்குறைய 1400 மணங்கென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. சிலோனில் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 10 டன் பச்சைக்கிழங்குகளும், அவற்றினின்று 2800 பவுண்டு மாவும் கிடைக்கின்றனவென்று சொல்லப்படுகிறது. இது, இரண்டடி முதல் மூன்றடிவரை நீளமும், அதிக கனமாக இருக்கும் இடத்தில் மூன்று அங்குலம் முதல் ஐந்து அங்குலம்வரை கனமுமுள்ளது.

ஏழை ஜனங்களுக்கு ஆகாரம்:—திருவாங்கூரில் இக்கிழங்குகள் ஏழை ஜனங்களுக்கு ஆகாரமாக உபயோகப்படுகின்றது. மலைகளில் வசிப்பவர்கள் அவற்றைச் சமவெளிக்குக் கொண்டு வந்து, ஜனங்களுக்கு விற்று, அங்கிருந்து உப்பு, புகையிலை, துணி முதலியன வாங்கிப்போவார்கள். நான்கு பேர்களுள்ள ஒரு குடும்பத்தில் தினம் ஒன்றுக்கு இரண்டணா மதிப்புள்ள கிழங்குகள் ஆகாரத்திற்குப் போதும். இக்கிழங்குகள் அகப்படாத காலங்களுக்காக, கிடைக்கும் போதே நிரம்பச் சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டி வெய்யிலில் உலர்த்தி வைத்துக்கொள்வார்கள்.

டப்பாக்கி அரிசி செய்தல்:—மிகவும் அற்பமாகக் கருதப்படும் இக்கிழங்கானது வேறுவிதமாகப் பணக்காரர்களுக்கு உபயோகப் படுகின்றது. இதிலிருந்து டப்பாக்கிஅரிசி என்னும் ஒரு சத்து எடுக்கப்படுகின்றது. கிழங்கை நன்றாய்க் கழுவி மேல்தோல் உள்தோல் முதலியனவற்றை உரிக்கவேண்டும். பிறகு அதை உரலில் போட்டு பூணில்லாத உலக்கையால்

இடித்தால் நார் வேறாகவும் மாவு வேறாகவும் பிரிந்துவிடும். இதை அப்படியே ஒரு தொட்டியில் போட்டு ஜலம் நிரம்பவிட்டுக் கலக்கினால், நார் வெகு சுலபமாகப் பிரிந்துவிடும்; மாவு அடியில் தங்கும். தண்ணீரை இறுத்துவிட்டு மாவை எடுத்து உலர்த்தவேண்டும். உலரும்போது மண் தூசி அதன்மேல் விழாமல் பாதுகாக்கவேண்டும். மாவு நன்றாக உலர்ந்தால் சிறு சிறு கட்டிகளாகும். இக்கட்டிகளை உடைத்து வறுத்துக் கொண்டு, சூடாயிருக்கும்போதே சன்னமாகச் சுத்தமான நீரைத் தெளித்துக் குலுக்கினால், டப்பாக்கி அரிசி ஆகின்றது. இவ்வரிசி பவுண்டு ஒன்றுக்கு 4 அணா ஆக விற்கப்படுகின்றது. சாதாரண ஜனங்கள் இதை 'துப்பாக்கி அரிசி' என்று வழங்குகிறார்கள். இக்கிழங்கிலிருந்து ஒருவித சாராயமும் இறக்கப்படுகின்றது.

Hammir Singh.

By Mr. K. P. Seshadri Aiyangar,
Teacher, Muthialpet High School, Madras.

ஹம்மீர் சிங்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

ஹம்மீரிடம் எதிரிகளை எதிர்க்கத்தக்க ஆயுதங்களும், வீரர்களும் இல்லாததனால்; அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலாவது கெடுதியை உண்டாக்க வேண்டுமென்று எண்ணினான்; தோப்புக்களையும், பயிர் நிலங்களையும், பாதைகளையும் பாழாக்கினான். பச்சைப்பசேலெனவிருந்த விளைநிலங்களெல்லாம் பார்ப்பதற்கு அருவருப்பைத் தரத்தக்க சேறாகவும், மேடுபள்ளமாகவு மாக்கப்பட்டன. எங்குப் பார்த்தாலும் வெட்டவெளியாயிருந்தது: பாலைவனம் என்றே சொல்லவேண்டும்: அங்கிருக்கும் ஜனங்களுக்கு ஆகாரப்பொருள்கள் அகப்படுவது துர்லபமாயிற்று. மலைகளிலுள்ள கணவாய்களும் அடைத்துவிடப்பட்டன. மீவார் ராஜ்யம் முழுவதும் மால்தேவனுக்கு ஜாகீராக அளிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் ராஜதானியும், அதிலிருக்கும் முஸல்மன் சேனையும் தவிர, மற்றவெல்லாம் பாலைவனமாக்கப்பட்டது. ஹம்மீர் செய்யும் அடாத செய்கைகளுக்கு மிகவும் அஞ்சி, அவன் உயிருடனிருக்கும் பரியந்தம் அவ்விராஜ்யத்தைத் தான் நேரில் ஆளப்பயந்து, ஒரு ஆளை நியமித்துவிட்டு, தன் பிதுரார்ஜிதமான ஜாலர் என்னும் இடத்துக்குச் சென்றான்; மால்தேவன் தன் மந்திரியை அந்தப் பிரதேசத்துக்குப் பிரதிநிதியாக்கினான். ஹம்மீர் என்றால் அவ்வளவு பயம் அவனுக்கு.

ஹம்மீர் சிங் சித்தூரைப் பன்முறை எதிர்த்தான்; எவ்வளவுதீரமும், வீரமும் பொருந்திய செய்கைகள் செய்தபோதிலும்; அந்தப்புராதன ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்ற அசக்தனானான். அவனுக்குந் தன்னிடமிருந்த தளவாடங்கள் யாவும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்துவிட்டன. அவனுடன் வந்த வீரர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வகையறியாது, அவனை விட்டுச் சென்றனர். தன்னிடம் பூர்ண நம்பிக்கையும், நன்றியும், சாமர்த்தியமும் பொருந்திய சில வீரர்களுடன் ஹம்மீர் சிங் தற்சமயம் சித்தூரைக் கைப்பற்றுவதினின்றும் விலகி, துவாரகைக்கு யாத்திரை சென்றான். அங்கே, சாரணர்கள் பிரதேசமாகிய சாத் என்னும் கிராமத்தைக் கண்டு, அதில் அன்றைத்தினம் தங்கினான். அந்தக்கிராமத்தில் பாருதி என்ற சாரண ஸ்த்ரீ இருந்தாள். அவளைத் தேவியின் அவதாரமென்றே அவ்வூரிலுள்ளவர்கள் எண்ணி, அவளிடம் பக்தியாக இருந்துவந்தார்கள், அத்தேவதாம்சம் பொருந்திய ஸ்த்ரீ, ஒவ்வொருவனுடைய பிற்கால நிலைமையைப்பற்றியும் முன்னமேயே எடுத்துச் சொல்லும் ஆசக்தி பெற்றவள். இச்சமா

சாரங்களைக் கேள்விப்படவே, ஹம்மீர் சிங்கும் அவ்வம்மையைத்தேடிச்சென்றான். மஹாராணா மிக்க கவலையுடனும், மனவருத்தத்துடனுமிருப்பதைப்பார்த்து "ஹே! வீராதிவீர! தற்சமயம் கேயிவாராவிற்குத் திரும்பிச் செல். சித்தூரைக் கட்டாயம் அடைவாய்; கீர்த்தி பெறுவாய்; குலதிலகமாய் விளங்குவாய்; பித்ருவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்தவனாவாய்; உனக்குப் பெண்கொடுக்கவருவாரை மனுதலிக்காதே; அப்பெண்ணைக்கொள்ள மறுக்காதே. வலிய வரும் ஸ்ரீதேவியைக் காலால் உதைத்துத்தள்ளாதே: ஹே! ராஜபுத்ர: அப்பெண்ணின் மூலமாய்த்தான் நீ உன் புராதன ராஜ்யத்தைப்பெறப்போகின்றாய். அச்சீதேவியால்தான் பூதேவி உனக்குக் கிடைக்கப் போகின்றாள். ஹே! வீரசிங்கமே! நான் சொல்லிய விதம் நீ நட. பிறகு அநுபவத்தில் காணுவாய்!" என்றுரைத்தாள் தேவி.

"என்னம்மையே! எளிதில் அடைவாய் என்று திருவாக்களித்துவிட்டீரே! என்னிடமோ ஆயுதங்களில்லை: சேனைகளில்லை; குதிரைகளுமில்லை; அதற்கு வேண்டிய திரவியமும் கிடையாதே: இப்படியிருக்க, என்புராதன ராஜ்யத்தை எப்படி அடைவேன்?" என்றான் ஹம்மீர்.

"இளஞ்சிங்கமே! குதிரைகளைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் உனக்குச் சிந்தனை வேண்டுவதில்லை. எனது குமாரன் பாருவிருக்கின்றான். அவன் கெயிவாராவிற்கு ஒரு பெரிய குதிரைக்கூட்டத்துடன் வருவான். அவனிடமிருந்து உனக்கு வேண்டிய குதிரைகளைப் பெற்று யுத்தம்புரி. அவற்றின் விலையைப்பற்றியும் பணத்தைப் பற்றியும், கிஞ்சித்தும் எண்ணமிடாதே. உனக்குப் பணம் எப்பொழுது அதிகமாகக் கிடைக்குமோ, அப்பொழுது கொடுப்பாயாக." என்றான்.

தேவியின் அம்சப்பெற்ற அவ்வம்மை சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஹம்மீரது மனத்தில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்துவிடவே, அதே பிரகாரம் நடக்கவாரம்பித்தான்; கெயில்வாராவிற்குப்போகத் திரும்பினான். பாருதி தன் மகனிடம் 500 குதிரைகளைக் கெயில்வாராவிற்கு ஓட்டிச் செல்லும்படி கட்டளையிட்டாள். அவளது மகன் ஒரு பெரிய குதிரை வர்த்தகன். அவன்தன்னிடமில்லாத குதிரைகளுக்கு வாங்கி 500 ஆனதும், கெயில்வாராவிற்கு ஓட்டிச்சென்றான். ஹம்மீர் செயில்வாராவிற்கு வந்து சேர்ந்தநாள்முதல், குதிரைக்காக எதிர்பார்த்திருந்தான்; பாருதியின் வார்த்தையில் பூர்ண நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தான். குதிரைகளும் வந்து சேர்ந்தன. மிகுந்த சந்தோஷித்தனாய்ப் பாருதியின் மகனை வந்தவுபசாரங்களினால் வரவேற்றான்; அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஓர் பெரிய உத்தியோகத்தை அளித்தான்; இதுவுமல்லாமல், அந்திரி முதலிய சில கிராமங்களை ஜாகீராகக் கொடுத்தான். இன்னமும், அவர்களது வம்சத்தினர் அந்த ஜாகீரைப் பெற்று அனுபவித்து வருகின்றனர்.

ஹம்மீரின் விவாகம்.

மால்தேவனது புத்ரி ருதுவானாள். அவளை யாருக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுப்பது என்று அவன் யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது மந்திரி தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான்: "பிரபோ! டில்லி சுல்தான் தங்களுக்கு மீவார் முழுவதும் ஜாகீராகவிட்டிருக்கிறான். இருந்தபோதிலும், அதிலிருந்து ஒரு காண்டிதானியமும், ஹம்மீர்சிங் இருக்கும் பரியந்தம் கைக்கு வராது. இது திண்ணம். ஆகவே, தாங்கள் தங்களது திவ்யபுத்ரியை அவனுக்கு மனைவியாக்கிவிட்டால் நிரம்பவும் நல்லது. ஸ்திரீதனமாகச் சில உபயோகமற்ற பிரதேசங்களைக் கொடுத்துவிடலாம். மற்ற செழுமையும் வேளாண்மையுமுள்ள பிரதேசத்தை நாம் லாபகரமாக ஆண்டு நன்மையடையலாம்". என்று மந்திரி மால்தேவனுக்குப்புத்திமதிசொன்னான். அதற்கு அவன், "இதுவொரு நல்ல யோசனைதான்" என்று முழுமனதுடன் சம்மதித்துக்கொண்டான்.

தன்மந்திரியான மேடா ஜுஹாத் என்பவனையும், சம்ஸ்தான புரோஹிதனை ஜயபாலையும் இன்னும் ஓர் சேனையையும் சேர்த்துப் பலவரி

சைகளுடன் கெயில்வாராவிற்கு மால்தேவன் அனுப்பினான். ஆரவல்லி மலையோரத்தை அணுயகித்துப், அங்கிருந்து செய்தி சொல்லியனுப்பினர். அச்செய்தி என்னவெனில், மால்தேவன் மிகுந்த மரியாதையுடன் விண்ணப்பம் செய்து கொள்வது யாதெனில், "உமது தகப்பனும், பிதாமகனும், முகம்மதியர்களால் சமரபூமியில் விழுத்தப்பட்டார்களேயன்றி, மால்தேவனால் அல்ல. உமது ராஜ்யமும் மால்தேவனது ஆளுகைக்குட்பட்டது. ஆனாலும், அவனது புத்ரியை விவாகம் செய்து கொள்வதல்லாமலும், ஸ்திரீதனமாகச் சில பிரதேசங்களையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள். ஹம்மீரது பிரதானிகள் இஃது ஒரு தந்திரம் என்று எண்ணினார்கள். சித்தூரைக் கைப்பற்றுவதில் எவ்வளவு பெரிய அபாயங்கள் வருவதாக நேருகின்றனவோ, அவைகளையெல்லாம் நிவிருத்தித்து வந்தான். ராஜபுத்திரன் எந்தச் சமயத்திலும், எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அபாயத்தை எதிர்க்கவேண்டிவருமோ என்று கவலைப் படக்கூடாது: ஒருசமயம் தன் நாடுநகரத்தை விட்டு, பந்து மித்திரரை விட்டு, படுகாயமும் படவேண்டி நேரும்; அதற்கும் தயாராயிருக்க வேண்டும். மறுநிமிஷம் யுத்தத்தில் வெற்றி மாலை தரித்து யானைமீது பவனிவந்து சிங்காதனத்தில் அமர்ந்து மகுடம் தரிக்கவேண்டி வரினும் வரும்; அதற்கும் சித்தமாயிருக்க வேண்டுமென்பதை எண்ணித் திடப்படுத்திக் கொண்டான் ஹம்மீர். பாருதியின் சோதிடம் கவனத்திற்கு வந்தது. அதை உணர்ந்து அவ்வதூவை நிராகரிக்காமல் ஒத்துக்கொண்டான். புரோஹிதனும் பேடாவும் மிகவும் மர்யாதையுடன் ஹம்மீரை காந்தர்வவிவாகத்துக்கு வரும்படி வேண்டினார்கள். ஹம்மீரும் தன்பரிவாரத்துடன் துரகாரூடனாய்ச் சித்தூரை ஜயித்துவிட்டதாகஎண்ணிச்சந்தோஷமாக ஜாவாருக்குப்புறப்பட்டான். அங்கு விவாக மகோற்சவம் செவ்வனே நடந்தேறியது. மாக்ர, ஷேர்னல்லா, நிர்வா, காத்வார், பாரத், ஷியால்பட், மெர்வாரா, காத் என்ற எட்டு பரகானாக்களை ஸ்திரீதனமாகக் கொடுத்தான். ஹம்மீர்சிங் தன்பத்தினியான ஸாங்கிரியுடன் தன் ராஜ்யத்திற்குத்தம்பதிகளாக வந்து, அரண்மனையில் நுழைந்து, பூவும் மணமும் போலவும், நகமும்சதையும் போலவும், மனதொருமித்துச் சந்தோஷமாக வாழ்ந்துவரலானார்கள்.

ஸாங்கிரி மஹாராணி புத்தியுள்ளவள்; க்ஷத்ரிய ஸ்திரீகளுக்கிருக்கவேண்டிய ரோஷமுங்கொண்டவள்; தன் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய விதங்களை நன்கு அறிந்தவள்; தன் பிற்கால வாழ்க்கைக்கு உரிய நாதன் தன் பிராணபந்துவே என்பதை நன்கு தெரிந்தவள். ஒரு பெண்ணுக்கு மணமாகாதவரையில் தந்தை ரக்ஷகன் என்றும், விவாகமானபின் கணவனே ரக்ஷகன் என்றும், பிறகு புத்திரன் ரக்ஷகஸ்தானமென்றும் சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் பிரகாரம் இப்பொழுது ஸாங்கிரி தனக்கு ஹம்மீர்தான் ரக்ஷகஸ்தானம்என்பதை உணர்ந்தாள்; இனி,தன் நாதனுடன் சுகத்திலும் துக்கத்திலும் ஒன்றாயிருந்து நடக்கவேண்டுமென்பதை அறிந்தாள்; கணவனது மனம் கோணாதபடி நடந்துகொள்ள வேண்டியது கற்புடைய நங்கையர் பொறுப்பாதலால், ஹம்மீர் இஷ்டப்படி நடக்கவேண்டியவளாய்விட்டாள். இருவரும் சந்தோஷமாயிருக்கும் சமயத்தில், ஸாங்கிரி தன் நாதனுடன் பின்வரும் விதம் சம்பாஷிக்கலானாள் :—

ஸாங். நாதா! தங்களது விருப்பம் எவ்விதமோ அவ்விதமேதான் என் விருப்பமும். தமக்கு எது வெறுப்போ அதுவே எனக்கும் வெறுப்பு.

ஹம்மீர். அதுதான் நன்மங்கையர் லக்ஷணம். அவ்வித லக்ஷியம் உன்னிடம் அமைந்திருப்பது என் பாக்கியமே.

ஸாங். தாம் மீண்டும் சித்தூரையடைந்து ஆள வேண்டுமென்ற அவாவிருக்குப் பக்ஷத்தில் என்னால் ஆகவேண்டியவற்றிற்குத் தெரிவிப்பின் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

ஹம். என்ன! ஸாங்கிரி, வாஸ்தவத்திலா சொல்லுகிறாய்?

ஸாங். இதில் பொய்யுண்டோ? இல்லை: வாஸ்தவமாகத்தான்! விளையாட்டல்ல.

ஹம். தன் தந்தைக்கு எதிராகப் புத்திரி நடந்துகொள்வதோ? இவ்விதம் எங்கேனும் நடக்குமோ?

ஸாங். நடக்காமலென்ன! நாதனது மனதைத் திருப்தி செய்வதல்லவோ நங்கையர் நெறி!

ஹம். கண்ணே! எனக்கு எவ்விதம் சகாயம் செய்யப் போகிறாய்? சொல்: பார்ப்போம்.

ஸாங். பிராணேசா! என் தந்தையிடம் மேதாமோஜிராம் என்னும் மந்திரியிருக்கிறார். அவர் நிரம்பவும் சாமர்த்தியசாலி; யோக்யர்; ஸத்தியம் பிறழாதவர். அவரைக் கேட்டால் எல்லாவற்றையும் விவரமாகச் சொல்வார், என்ன! உங்களது மூதாதையரின் ராஜ்யத்தை என் தந்தை ஏன் ஆளவேண்டும்? சொத்துக்காரர் நீங்களிருக்க.

என்று சொல்வதைக்கேட்டு மிகவும் உள்ளம் பூரித்தவனாகித் தன் பிரியபத்தினியைப் புகழ்ந்தான்; மறுநாள் உதயம் மால்தேவனிடம் சென்று, "பெரியோய்! தாங்கள் எனக்கு ஸ்திரீதனமாக அதிகமான பிரதேசங்களைக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அப்பிரதேசங்களைச் சரியாக ஆண்டுவரயோக்யதையுள்ளவன் என்னிடமில்லை. ஆகையினால் தாங்கள் தங்களிடமிருக்கும் மேதாமோஜிராம என்னும் நன்மந்திரியை எனது ஸேவையிலிருக்கும்படி அனுமதிதரவேண்டும்" என்று வணக்கமாகக் கேட்டான். அதற்கு மால்தேவன் 'சரி இதுவும் நமக்கு நல்லகாலமே. நம்முடைய ஆள் ஒருவன் அந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கவேண்டுவது நன்மைதான்: விரோதமுண்டாகாமலிருக்கும். பலவிதத்திலும் நன்மையே' என்று ஆனந்தங்கொண்டு ஹம்மீர்சிங்கின் வினயத்தைப்பற்றிப்புகழ்ந்து கொண்டான். தன் பிரதான மந்திரியான மேதாமோஜிராமை அழைத்துவரச்செய்து அவனது வலதுகரத்தைப் பிடித்து ஹம்மீரின் வலதுகையில் வைத்து, "இதுவரையில் என்சொல்லை மீறாது நடந்துவந்த விதமே இனி இவரிடம் நடக்கவேண்டும். நீ எனக்கு ஊழியனல்ல. நான் உனக்கு யஜமானனல்ல. இவருக்கு நீ ஊழியன். இவரே உன் யஜமானன். அவரது சுகத்தைநாடி உழைக்கவேண்டும்" என்று சொன்னான். மேதாமோஜீராம் மிகுந்த சந்தோஷமுடையவனாய் 'அவ்விதமே சித்தப்படி நடக்கக்காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று பதிலுரைத்து ராணாவுடன் சென்றான். வழியில் மோஜிராம் ராணாவைப் பார்த்து, "ராணாஜீ! இந்தச்சமயம் மால்தேவனிடமிருந்து என்னை வேண்டியதன் காரணமென்னை! அதைத் தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். எனது முழுநம்பிக்கையைத் தங்கள்மீதே வைத்திருக்கிறேன். என்னிடமிருந்து எவற்றை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று எண்ணுகின்றீரோ, அவற்றையெல்லாம் வெகு சீக்கிரத்தில் அறிந்துகொள்வீர்கள்." என்று சொல்லும்போதே, ராணா தன் பிரதிஜ்ஞையையும், சித்தூரைத் தான் மீண்டும்பெற்று ராஜ்யபாலனம்செலுத்தவேண்டுமென்பதையும், அதற்கு என்னசெய்யவேண்டுமோ அதை யோசித்துச் செய்யவேண்டுமென்பதையும் மேதாமோஜீராமுக்கு வெளியிட்டான். இதைக் கேட்டது தான் தாமதம்: அப்பொழுது பாதிராத்திரியாயிருந்தபோதிலும், சித்தூர்க் கோட்டையை நோக்கி நடக்கலானார்கள்.

இவர்கள் பின்னால் சிறிய சேனையொன்று வந்துகொண்டிருந்தது. சித்தூர் கோட்டையையணுகினார்கள். கோட்டை வாயில் கதவு தாளிடப்பட்டிருந்தது. வாயில் காப்போரைக் கூப்பிட்டு மேதாமோஜீராம், "கதவைத்திறவுங்கள், நான் மேதாமோஜீராம் வந்துள்ளேன். சீக்கிரமாகத் திறவுங்கள்" என்றான். அவனது குரலால் அவனை நிச்சயித்துத் தெளிந்து கோட்டைக் கதவைத் திறந்தார்கள். அங்கே அடிக்கடி மோஜீராம் செல்வதுண்டு. அதிலுள்ள துலுக்கச்சேனைகளுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கும் உத்யோகம் இவனிடமிருந்தது. ஆகவே, தடை சொல்லாமல் அந்நள்ளிருளில் கதவைத்திறந்து உள்நுழையவிட்டார்கள். ராணாவும் தன் சேனையுடன் கோட்டையினுள் புகுந்தான். துலுக்க வீரர்கள் தங்கள் கை கால்கள் கட்டப்பட்டுக் கோட்டைமதிற் சுவர்மீதிருந்தபடியே கீழ்வெளி

யில் தள்ளப்பட்டார்கள். மால்தேவனின் கொடியைக்கிழித்தெறிந்து தன் சூரியக் கொடியை ஆகாயத்திற் பறக்கும்படி ஹம்மீர்சிங் நாட்டினான்.

தன் மோஜீராமுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த ஹம்மீர்சிங் இரவாகியும் வரவில்லையேயென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஒருநாளும் கழிந்தது. ஹம்மீர்சிங்சித்தூர்ப்பக்கம் போயிருக்கிறான் எனக் கேள்விப்பட அவனுக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. தன் குமாரர்களான ஜேய்சா, கிருதிபால், பான்பீர், ரான்திர், கெய்வான் என்னும் ஐவரையும் அழைத்துக்கொண்டு பெரிய சேனையுடன் சித்தூரை நோக்கிப் புறப்படலானான்.

சூரியப்பிரகாசத்தில் சூரியக்கொடி ஆகாயத்திற் பறந்துகொண்டிருந்தது. மலைகளிலும், காடுகளிலும் துலுக்கர்களது ஆட்சியில் இருக்கவொண்ணாதென்று கருதி வசித்து வந்த ரஜபுத்திரர்கள் சித்தூர் மீளவும் க்ஷத்ரியன்கையில்வந்துவிட்டதெனவறிந்து, புற்றிலிருந்து ஈசல் கிளம்புவதேபோல் கூட்டங்கூட்டமாகச் சித்தூரைநாடி வந்தார்கள். கோட்டையைச்சுற்றிலும் ரஜபுத்திரர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். பிரஜைகள் யாவரும் சந்தோஷசாகரத்தில் ஆழ்ந்தார்கள்; வீராவேசங்கொண்டு மால்தேவனை விட்டோமா என்றார்கள். 'ஹம்மீர் மஹாராணா வாழ்க! வெகுகாலம் வாழ்க!' என்று ஆரவாரித்தார்கள். அன்றைத்தினம் சித்தூர் சமுத்திரம்போல் பெருங்கோஷமாயிருந்தது.

மால்தேவன் தன் ஐந்து குமாரர்களுடன் சித்தூரை எதிர்த்துவருவதை ஹம்மீர் அறிந்துகொண்டு, யுத்தத்திற்குத் தயாராயிருந்தான். துப்பாக்கிப் பிரயோகம் ஏராளமாய் நடந்தது. மால்தேவன் தோல்வியடைந்து ஜாலாருக்குச் சென்றான்; சேனை ஆயுதம் முதலியவைகளைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு இரண்டாம் தடவை படையெடுத்தான்; அப்பொழுதும் அபஜயமேயடைந்தான். மால்தேவன் தன்னால் ஹம்மீர் சிங்குடன் சண்டைபுரிய முடியாது என்று தெரிந்துகொண்டான்; அந்தச் சமயம் டில்லியில் பாதுஷாவாயிருந்த மூகம்மது துக்லக் என்பவனிடம் சென்று முறையிட்டான். சுல்தான் அவனுக்குச் சகாயஞ்செய்து ராஜ்யத்தை மீட்டுக்கொடுப்பதாக வாக்குறுதிசெய்தான்.

முகம்மது துக்லக் ஓர் பெரிய சேனையுடன் கிழக்குமார்க்கமாய் மீவாருக்கு வரலானான்; எங்கப்பக்கம் பந்தோபஸ்து செய்யப்படாமலிருந்ததோ அந்தப்பக்கமாய்ப் புகுந்தவந்தான். அந்த சுல்தான் மிகவும் சமர்த்தன்; அறிவாளி. அவனைச்சிலர் பித்தனென்றும், அறிவிலியென்றும் சொல்லுவர். அது வாஸ்தவமன்று. அவனைப் படித்த மேதாவியென்றே சொல்லவேண்டும்.

அவன் படித்தவனாயிருந்தபோதிலும், அவன் செய்த செய்கைகள் வியப்பைத் தரத்தக்கனவாயிருந்தன. மகம்மது, தனது பிரதானபட்டணம், தன் இராஜ்யத்திற்கு மத்தியில் இருக்கவேண்டும்; அப்படியிருந்தால்தான் எல்லாம் சரிவரச்செய்ய முடியுமெனவறிந்து, தேவகிரியைத் தலைநகராக்கினான். தேவகிரி தேக சௌக்கியத்திற்கு ஏற்றதன்றென்று அறிந்து, மறுபடியும் டில்லிக்கு மாற்றிவிட்டான். ஒரு காலத்தில் பணத்திற்குப் பெருமுடை ஏற்படவே, தோல் நாணயங்களை இவன்ஏற்படுத்தினான். நாம்தினமும் தோல்நாணயங்களுக்குப் பதிலாகக் காகித நாணயங்களைத் தான்பழக்கம் செய்துவருகிறோம். தோல் நாணயங்களைஏற்படுத்தியதனால் முகம்மது துக்லக் மடனாகிவிடுவானோ? துணிகட்டாத ஊரில் ஒருவன் துணிபுடுத்திக்கொண்டிருந்தால் ஏளனஞ்செய்ய மாட்டார்களா? அதுபோல, அந்தக் காலத்தில் இல்லாத நூதன வழக்கத்தை அனுசரித்ததனால் அவனது அபாரபுத்தியை மெச்சுவோரற்றுப் போயினர். இந்தக் காலத்தில் அவன் செய்துவந்ததெல்லாம் இப்போது சர்வசாதாரணமாக நடப்பதைக்காணும் நாம் அவனது செய்கைக்கு மெச்சுகின்றோம்.

ஹம்மீர் சிங் டில்லி பாதுஷா தன்னை எதிர்க்க வருவதாக முன்னமேயறிந்து யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாயிருந்தான். மும்முரமான யுத்தம் நடந்தது. அந்த யுத்தத்தில் ஹம்மீர் முகம்மது துக்லக்கை

சிறை பிடித்தான். இதைத் தெரிந்துகொண்ட துலுக்கர்கள் சின்னபின்னமாகச் சிதறியோடினர். துக்லக் அரசன் சிறையில் ஆறுமாத காலம் இருந்தான். தன்னைச் சிறையினின்றும் மீட்க்க ஹம்மீருக்கு ஆஜ்மீர், நாசோரா, ரான்தம்போ முதலிய ராஜ்யங்களையும், 50 லக்ஷம் ரூபாயையும், 100 யானைகளையும் முகம்மது கொடுத்தான். அவற்றினைப் பெற்று ஹம்மீர் டில்லி பாதுஷாவைச் சிறையினின்றும் வெளிப்படுத்தினான்.

மால்தேவனின் புத்திரனான பான்பிர், ராணாவிடம் சேவகத்திலிருக்கச் சம்மதித்தான். அதற்காக அவனுக்குச் சில பிரதேசங்களை ஜாகீராக ஹம்மீர் அளித்தான். ஹம்மீர் ஜாகீரை அளிக்கும்போது, "பான்பிர், நன்றியுள்ளவனாயிரு. நீ ஒருகாலத்தில் ஆப்கானியனிடம் ஊழியம் செய்தவன். இப்பொழுதோ உன் இனத்தைச் சேர்ந்தவனை எனக்கு ஊழியனாக இருக்க விரும்புகிறாய். ஆகையால் சத்தியத்துடன் உழைத்து சுகமேவாழ்" என்றுரைத்தான். அவ்விதமே பான்பீரும், ஜாகீரைப்பெற்று, மிக்க நன்றியுடன் சேவகம் செய்து வந்தான். துலுக்கரது பிரதேசமான பான்ஸ்ராரை பான்பிர் எதிர்த்து, அதை ஜயித்து, ஹம்மீர் ராஜ்யத்துடன் சேர்த்தான். ராஜபுதனத்திலுள்ள ஹிந்துவரசர்கள் ஹம்மீருக்கு வேண்டும்போது சகாயம் புரியவும் கப்பங்கட்டவும் உடன்பட்டார்கள். ஹம்மீர்சிங் ராஜபுதனத்திற்கே சக்ரவர்த்தியாக விளங்கினான்.

தேவாம்சம் பொருந்திய பாருகியை ராணா மறக்கவேயில்லை; சித்தூரைப் பலப்படுத்தியவுடன், அவ்வம்மையை மிக்க மரியாதையுடனும் பக்தியுடனும் அழைத்து வந்து, அரண்மனையிலிருக்க வேண்டினான். அவளும் அவனது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அங்கேயேயிருக்க சம்மதித்தாள். அவ்வம்மை பரகதியடைந்த பிறகு அவளது ஞாபகார்த்தமாக ஒரு கோயிலைக் கட்டினான். அந்தக்கோயில் இன்றைக்கும் இருந்துவருகிறது. அதன்பெயர் அன்னபூர்ணி ஆலயம்.

மால்தேவன் சீக்கிரத்தில் இறந்து போனான். ஸாங்கிரி தன் நாதனிருக்கும் சித்தூரை அடைந்தாள். அவள் வரும்போது அவள் தாய் மூன்று வஸ்துக்களைக் கொடுத்தனுப்பினாள். ஒரு மண்டையோடு, மாலை, கட்கம். இம்மூன்றும் மந்தர சக்தியுள்ளவை என்று ஜனங்களால் நம்பப்பட்டிருந்தன. அவள் கொடுத்தனுப்பிய கட்கத்தை இன்றைக்கும் உதயபூரில் நவராத்திரி காலங்களில் ஜனங்கள் பூசித்து வருகிறார்கள்.

ஹம்மீரின் கீர்த்தி வெகுதூரம் பரவிற்று. அரசர்கள் யாவரும் அவனிடம் நட்புக்கொள்ள வாரம்பித்தார்கள். ஹம்மீரது சித்தூர் வெகு சீக்கிரத்தில் விஸ்தீர்ணத்திலும் பலத்திலும் எல்லாவற்றிலும்மிக உன்னத ஸ்திதியையடைந்தது. ஹம்மீர் மூதாதையின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினான். வீராதி வீரனான ரத்னசிங்கின் ஆவியும் சாந்தத்தையடைந்தது. பழையராஜ்யத்தை மீண்டும் பெற்று ரஜபுத்திரன் எடுத்த காரியத்தைத் தொடுத்து முடிப்பான் என்பதை உலகத்தாருக்குச் செய்கையால் ஹம்மீர் நிதர்சனமாக்கினான். அவன் தீர்க்காயுளும் திடசரீரமுமாகவிருந்து கடைசியில் வீரசுவர்க்கத்தை எய்தினான். அவனது சாமர்த்தியத்தையும், வீரச்செய்கைகளையும் பற்றி இன்றைக்கும் ஜனங்கள் கொண்டாடுகின்றனர். பலப்படுத்தப்பட்ட ராஜ்யத்தையும், விஸ்தீர்ணமான பிரதேசத்தையும் தன் மகன் கேய்த் சிங் என்பவனுக்கு அளித்தான். கெய்த் கி. பி. 1361-ம் வருஷத்தில் ராணாவாக முடிசூட்டப்பெற்றான்.

முற்றும்.

கே. பி. சேஷாத்திரி ஐயங்கார்.

The Rearing of Cattle.

கால்நடைகளை வளர்த்தல்.

நமது தேசத்தில் கிருஷிகர்கள் தங்கள் தொழிலைச் சரிவரச் செய்வதற்குக் கால்நடைகளே ஆதாரமாயிருக்கின்றன. அவற்றின் உதவியாலேயே இவர்கள் தங்கள் நிலங்களைச் சாகுபடி செய்து, இன்னும் இதரமான பல வேலைகளையும் செய்கிறார்கள். மேலும், குடும்ப சம்ரக்ஷணைக்குத் தேவையான பால், தயிர், மோர் முதலியனவும், பயிர்களுக்கு வேண்டிய எருக்களும் இவற்றினின்றே கிடைக்கின்றன. கிருஷிகர்களுக்கு அத்யவச்யமான இக்கால்நடைகளை அவர்கள் சரிவரக் கவனிப்பதில்லை. இதற்குக் காரணம் அவர்களின் அறியாமையேதான் என்று கூறலாம். அநேக கிருஷிகர்களுக்குக் கால்நடைகளைப் போஷித்து அவற்றைக் காப்பாற்றும் வழி தெரியாததனால், அவைகள் அடிக்கடி வெக்கை, தொண்டை அடைப்பான், சப்பை நோய் முதலிய பல வியாதிகளுக்கு உட்பட்டு இறந்துபோகின்றன.

இக்காலத்தில் பல கிராமங்களிலும் கிருஷிகர்கள் தங்கள் கால்நடைகளுக்கு ஏதாவது வியாதி கண்டால், உடனே, அக்கிராமத்து இடையன் அல்லது வேறு மாட்டு வைத்தியனைக் கொணர்ந்து அவற்றிற்கு வைத்தியம் செய்கிறார்கள். இவ்வைத்தியர்கள் கால்நடைகளுக்குக் கண்டிருக்கும் வியாதி இன்னதென்று திட்டமாக அறியச் சக்தியற்றவர்களாய், தாம் தொன்றுதொட்டு அனுசரித்துவரும் ஒரே மருந்தைக் கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். ஒரு சமயம் இம்மருந்து அவற்றிற்குப் பிடிபட்டால் சரி: இல்லாவிடில், அவை இறந்துபோவது நிச்சயம். ஆதலால், கிருஷிகர்கள் இத்தகைய வைத்திய உதவியை நாடாமல், கால்நடைகளைப் பராமரிக்கும் விஷயமாய் அறியவேண்டிய பலவற்றையும் தாங்களே கவனித்துவரவேண்டும். இவ்விதம் செய்துவந்தால், கால்நடைகளை வியாதியற்றிருக்கச் செய்யலாம்.

கிருஷிகர்கள் கால்நடைகளைப் பராமரிக்கும் விஷயமாய்க் கீழ்க்கண்ட விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும்:—

1. வெளியூர்களில் சந்தைகளில் வாங்கப்படும் மாடுகளை வீட்டிற்குக் கொணர்ந்தபிறகு அவற்றை மற்ற மாடுகளோடு கலக்கவிடக் கூடாது; தனியே சிலநாள் கட்டிவைக்கவேண்டும். அப்போது அவைகளுக்கு வியாதிக்குறிகள் எவையேனும் காணப்படுகின்றனவா என்று கவனிக்கவேண்டும்.

2. கால்நடைகளை நடத்திக்கொண்டுவரும்போது தினம் ஒன்றுக்கு 12-மைல்களுக்குமேல் நடக்கச் செய்யக்கூடாது; வழியில் மற்ற மாடுகளோடு கலக்கவாவது அல்லது வேறு தொழுவங்களில் கட்டவாவது கூடாது.

3. கால்நடைகளுக்கு வியாதி கண்டவுடனே அவற்றை மற்ற மாடுகளினின்று பிரித்துத் தனியே கட்டித் தகுந்த சிகித்ஸைகளைச் செய்யவேண்டும். இக்கால்நடைகளால் தின்னப்பட்டு மிகுதியான தீவனத்தை வேறு சுகமுள்ள மாடுகள் தின்னவிடக்கூடாது. அவற்றின் அருகில் வைக்கவும் கூடாது.

4. வியாதிப்பட்ட கால்நடைகளினால் கழிக்கப்படும் சாணத்தை ஒரு குழிதோண்டி அதில் புதைத்துவிடவேண்டும்.

5. கால்நடைகள் தொற்றுவியாதியால் இறந்தால், அவற்றை ஆழமாகக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிடவேண்டும்.

6. ஊரில் எங்கேனும் தொற்றுவியாதி ஆரம்பித்துமானால், கிருஷிகர்கள் தத்தம் கால்நடைகள் தங்கும் தொழுவங்களைச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதோடு, மற்ற கால்நடைகளுடன் கலவாமலிருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்

7. வியாதிகண்ட கால்நடைகளுக்குச் சிகித்ஸைகள் செய்யுமுன், அவைகளுக்குக் கண்டிருக்கும் வியாதி இன்னதுதானென்று திட்டமாகத் தெரிந்தபிறகே வைத்தியம் செய்யவேண்டும்.

கால்நடைகளுக்கு அடிக்கடி வியாதி வருவதற்குக் காரணம், கிருஷிகர்கள் அவற்றை இயற்கைக்கு விரோதமாய் நடத்துவதேயாம். ஆதலால், கிருஷிகர்கள் அவற்றை அவ்வாறு நடத்தாமல் கீழ்க்கண்டவாறு பராமரிக்கவேண்டும்:—

1. கால்நடைகளுக்கு அளவுக்குமிஞ்சி வேலை கொடுக்காமல், அவற்றைச் சுத்தமான தொழுவங்களில் கட்டிப் பாதுகாக்கவேண்டும்.

2. அசுத்தமான வைக்கோலும், புல்லும், கால்நடைகளுக்கு வியாதியைத் தரக்கூடுமாகலால், அவற்றிற்குச் சுத்தமான தீனியைப் போட்டுச் சுத்தமான தண்ணீரையே குடிப்பிக்கவேண்டும். கால் நடைகளுக்கு அளவுக்கு மிஞ்சித் தீனி ஒருபோதும் போடுவதுகூடாது.

3. மாடுகளுக்குக் குடிக்கவைக்கும் தண்ணீர்த்தொட்டியானது சுத்தமான இடத்தில் வைக்கப்படவேண்டும். தண்ணீர் அசுத்தப்பட்டுப் போகாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

4. கால்நடைகள், அதிகமாக நெற்கதிர்களையாவது, சோளக்கதிர்களையாவது, இளம்பயிராயுள்ள சோளத்தையாவது தின்னவிடக்கூடாது.

5. அசுத்தமாயிருக்கும் குளங்களிலாவது, குட்டைகளிலாவது, கால்நடைகளுக்குத் தண்ணீர் காட்டக்கூடாது.

6. மாடுகள் அசக்தியாயும், தேகசௌக்கியமில்லாமலும் இருக்கும்போது அவற்றை ஹிம்ஸித்து வேலை வாங்கக்கூடாது. அவற்றின் தேக அசௌக்கியத்தைக் குறிப்பால் உணர்ந்து, வேண்டிய சிகித்ஸைகளைச் செய்து இளைப்பாறவிடவேண்டும்.

7. ஊரில் தொற்று வியாதிகள் பரவியிருக்கும் சமயத்தில், கால்நடைகளை ஊர் மந்தையுடன் போகவிடக்கூடாது. கால்நடைகள் ஊர் மந்தையுடன் மேயவிடுவதனால் வரும் சில கேடுகளைப்பற்றிச் சென்ற மாதத்து "ஜனோபகாரி"யில் 191-ம் பக்கத்தில் வெளிவந்துள்ள வியாசம் இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள விஷயங்களைக் கிருஷிகர்கள் நன்கு கவனித்துத் தங்கள் கால் நடைகளைப் பராமரித்தால், நாளுக்குநாள் கால்நடைகள் அபிவிருத்தியடைவதோடு, அதனால் கிருஷியும் செழித்தோங்கும்.

Collection of Moral Sayings.

By Pandit M. M. Narayanaswami Iyer,

நீதி மொழித்திரட்டு.

முடியாத காரியம் எப்பொழுதும் முடியாது; முடியுங் காரியம் எப்பொழுதும் முடியும். நீரில் வண்டி போவதில்லை. ஓடம் தரையில் செல்வதுமில்லை.

தீயோரது சேர்க்கை மட்குடத்தைப்போல எளிதில் அழியக்கூடியது; பின்பு சேருவதும் கடினம். நல்லோர் சேர்க்கையோ பொற்குடத்தைப்போல அழியக்கூடாதது; ஒருசமயம் அழிந்தாலும், எளிதில் சேரக்கூடியது.

தூய்மை, கொடை, சௌரியம், இன்பதுன்பங்களைச் சமமாகப் பாவித்தல், தாக்ஷிண்யம், அன்பு, உண்மை ஆகிய இவை நண்பனுக்குரிய குணங்களாம். இரகஸ்யத்தை வெளியிடல், யாசித்தல், வன்னெஞ்சுடைமை, சபலசித்தமுடைமை, கோபம், பொய்ம்மை, சூது ஆகிய இவை நண்பனிடமுள்ள குற்றங்களாம்.

வீட்டுக்குவரும் விருந்தினர் குழந்தையாயிருப்பினும், யுவாவாயிருப்பினும், கிழவராயிருப்பினும், மரியாதை செய்வது கடமையாம்; ஏனெனில், யாவருக்கும் அதிதி குருவாவர்.

அறிவுள்ளவன் பொருள் நஷ்டத்தையும், மனவருத்தத்தையும், வீட்டுச்சண்டைகளையும், தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் வெளியிடக்கூடாது.

பொய்சொல்லிக் காரியஞ் சாதிப்பதினும் வாளா இருப்பது நன்று. பிறன்மனைவிழைதலி னும் வீரியமற்றிருப்பது நன்று. கோட்சொல்லு வதினும் சாதல் நன்று. பிறர்பொருளைக் கொண்டு வாழ்வதினும் பிச்சை வாங்குதல் நன்று.

சேவித்தல் மானத்தையும், நிலவு இருளையும், மூப்பு அழகையும், ஹரிஹரகதை பாவத்தையும் அழிப்பதுபோல, யாசித்தல் நற்குணங்கள் யாவற்றையும் அழிக்கின்றது.

உலோபத்தால் புத்தி பேதமடைகின்றது. உலோபம் ஆசையை உண்டுபண்ணுகிறது. ஆசையால் பிடிக்கப்பட்ட மனிதன், இம்மை யிலும் மறுமையிலும் துன்பத்தை அடைகின் றான்.

இன்சொல்லுடன் கூடின கொடையும், சர்வ மற்ற ஞானமும், பொறுமையோடுகூடின சௌரியமும், நல்லாரிடம் கொடுக்கப்பட்ட பொருளும் உலகில் அருமையானவை.

முதலில் மன்னனைப் பெற்றபின்புதான் மனைவி யையும் செல்வத்தையும் தேடவேண்டும். உல கில் அரசனில்லாவிடில் மனைவியும் பொருளும் எவ்வாறு கிடைக்கும்?

இயற்கையாயுண்டான நண்பனிடம் ஏற்படும் விசுவாஸம், தாயிடமும், மனைவிகளிடமும், சகோதரனிடமும், புதல்வனிடமும் ஏற்படுவ தில்லை. எவன் புதல்வனிடமும், குருவிடமும், சேவகர்களிடமும், தரித்திரர்களிடமும், பந்துக் களிடமும் தயைவைக்கவில்லையோ, அவன் இவ் வுலகில் வாழ்வதனால் யாதுபயன்? காகமும் பலியாகக் கிடைத்த சோற்றை உண்டு நெடுங் காலம் வாழவில்லையா? அதனால் யாதுபயன்?

குதிரை, ஆயுதம், சாஸ்திரம், வீணை, வாணி, மனிதன், பெண் இவர்கள் தம்மைப் பெற்றவ னுடைய சாமர்த்தியத்திற்குத் தக்கபடி பெரு மையையும் சிறுமையையும் அடைகின்றனர்.

துன்பத்தினின்றும் காப்பாற்றுகின்றவனே நட்புள்ளவனாவன்; நிர்மலமாயிருப்பதே காரிய மாகும்; கணவன் சொற்படி நடப்பவளே மனைவி யாவள்; நல்லோரால் கொண்டாடப்படுகின்ற வனே அறிஞனவன்; கர்வத்தை உண்டுபண்ணா திருப்பதே செல்வமாகும்; ஆசையை ஒழித்த வனே சுகியாவன்; தீயொழுக்கமற்றவனே நண் பனாவன். தாண்டமுடியாத கடலைத் தாண்டு வதற்குக் கப்பல் இருக்கின்றது. இருளைப் போக்குவதற்கு விளக்கு இருக்கின்றது. காற் றைப் பெறுவதற்கு விசிறி இருக்கின்றது. மதங் கொண்ட யானைகளின் கொழுப்பை அடக்கு வதற்கு அங்குசம் இருக்கின்றது. இவ்வாறு உலகில் ஒவ்வொன்றிற்கும் பரிகாரம் பிரமன் ஏற்படுத்தாமலிருக்கவில்லை. ஆனால், அந்தகைய பிரமனும் தீயோரின் எண்ணங்களை எடுப்பதில் வீண்முயற்சியுடையவராயிருக்கிறார் என்று எண்ணுகிறேன்.

வயதில் பெரியோர் இல்லாத ஸபை ஸபை யன்று; தர்மத்தை உபதேசிக்காதவர்கள் பெரி யோரல்லர்: உண்மையில்லாதது தர்மமன்று; கபடமுள்ளது ஸத்தியமாகாது. இயற்கையி லேயே அறிவில்லாதவனுக்குச் சாஸ்திரங்களால் யாது பயன்? கண்களற்றவனுக்குக் கண்ணாடி யால் பயனென்ன? துக்கம் சந்தோஷத்தையும், ஹேமந்தகாலம் சரத்காலத்தையும், சூரியன் இருளையும், நன்றிமறத்தல் புண்ணியத்தையும், இஷ்டவியோகம் பெறுதல் சோகத்தையும், நீதி ஆபத்தையும், அநீதி அதிகமான செல்வத்தை யும் கெடுக்கின்றன.

தேவதைகளிடமும், குருவிடமும், பசுக்களி டமும், மன்னர்களிடமும், குழந்தைகளிடமும், பெரியோரிடமும், ஆதுரர்களிடமும் கோபத் தைச் செல்லாவாறு தடுத்தல்வேண்டும்.

மனிதன் கஷ்டதசையை அடைந்ததும் தெய் வத்தை நிந்திக்கின்றான்; தான் முற்பிறப்பில் செய்த துஷ்கர்மங்களைப்பற்றிச் சிறிதும் சிந்திப் பதில்லை.

ஆத்மா ஒரு நதியாம்; இந்திரிய நிக்கிரஹம் அதற்குப் புண்ணியக்ஷேத்திரமாம்; ஸத்தியம் ஜலமாம்; நற்குணம் கரையாம்; தயை அலைக ளாம்; ஆதலின், அந்நதியில் ஸ்நானம் செய்ய

வேண்டும்; அந்தராத்மா நீரில் மூழ்குவதனால் சுத்தமடைவதில்லை.

பிறருடன் சேர்க்கை எவ்விதத்திலும் தள்ளத் தக்கது. அவ்வாறு தள்ள முடியாவிடில், நல்லோருடன் சேரவேண்டும்; ஏனெனில், ஸத்ஸங்கம் மருந்துபோல் ஹிதத்தைச் செய்யும்.

தீயோரால் கெடுக்கப்பட்ட மனமுடையவனுக்கு நல்லோரிடம் விசுவாசம் உண்டாவதில்லை. பாயஸத்தினால் தகிக்கப்பட்ட குழந்தை, தயிரையும் வாயினால் ஊதியூதி ஆறவைத்து உண்கின்றது.

முன்னொருசமயம் பிரமன் நூறு அசுவமேத யாகங்களையும் ஸத்தியத்தையும் தராசில் நிறுத்தார். அப்பொழுது ஸத்தியமிருந்த தட்டே தாழ்ந்தது. ஆதலின், யாவரும் உண்மையே பேசவேண்டும்.

எவனுக்கு எந்த ஸ்வபாவம் இருக்கின்றதோ, அதை எப்பொழுதும் மாற்றுவது முடியாது. நாயை அரசனாகச் செய்தால், அது செருப்பைத் தூக்குவதை விடுகின்றதா? என்ன?

நாயானது தனக்கு உணவுகொடுப்பவன் முன்னிலையில் தன் வாலை ஆட்டுகின்றது; பூமியில படுக்கின்றது; தன் வாயையும் வயிற்றையும் காலால் தொட்டுக் காட்டுகின்றது. ஆனால், ஒரு சிறந்த யானையோ, பாகனைக் கம்பீரமாய்ப் பார்க்கின்றது; அவன் பலதடவை நல்லவார்த்தை சொல்லி வேண்டிக் கொண்டபிறகுதான் உணவெடுக்கின்றது.

தன்னினும் தாழ்ந்தவர்களுடன் சேருவதனால் புத்தி குறைவடைகின்றது. சமமானவர்களுடன் சேருவதனால் புத்தி ஸமமாயிருக்கின்றது. மேலானவர்களுடன் சேர்வதனால் புத்தி மேன்மையடைகின்றது.

காச்சக்கல் தங்கத்தின் ஸம்பந்தத்தினால் மரகதக்கல்லின் காந்தியை அடைகின்றது. அவ்வாறே மூர்க்கன் நல்லோரின் சேர்க்கையினால் பெருமையை அடைகின்றான். புதல்வனுக்குக் கல்வி பயிற்றாத பெற்றோர் பகைவராவர்; ஏனெனில், ஹம்ஸங்களின் மத்தியில் கொக்கு விளங்காமைபோல, ஸபை மத்தியில் கல்வியற்றவன் விளங்குவதில்லை. எல்லாம் தெய்வச்செயல் என்று தன் முயற்சியை விடக்கூடாது. முயற்சி செய்யாவிடில், எள்ளிலிருந்து எண்ணெயை எவ்வாறு எடுக்க முடியும்? பிராணியானவன் கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுதே ஆயுளும், தொழிலும், பொருளும், கல்வியும், மரணமும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன.

பலசந்தேகங்களைப் போக்குகின்றதும், மறை பொருளைக் காட்டுகின்றதும், யாவருக்கும் கண்ணைப்போல் வழிகாட்டியாயுள்ளதுமான சாஸ்திரத்தை அறியாதவன் கண்ணிருந்தும் குருடனேயாவன்.

பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் கல்விப்பொருளே சிறந்ததாம்; ஏனெனில், அது கொள்ளை கொள்ள முடியாதது; விலைமதிக்கக் கூடாதது; நாசமடையாதது. கல்வியினால் வணக்கத்தையும், வணக்கத்தினால் பெருமையையும், பெருமையினால் பொருளையும், பொருளால் தர்மத்தையும், தர்மத்தினால் சுகத்தையும் அடைகின்றான் மனிதன். புத்திமான்கள் காவியம், சாஸ்திரம் இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே காலத்தைப் போக்குகின்றனர். மூர்க்கர்கள் வ்யஸனத்தினாலும், தூக்கத்தினாலும், கலகத்தினாலும் காலத்தைப் போக்குகின்றனர். யாகம், அத்தியயனம், கொடை, தவம், ஸத்தியம், தைரியம், பொறுமை, உலோபமின்மை எனத் தர்மத்தின் வழிகள் எண்வகைப்படும்.

நல்லோர் குணமற்ற பிராணிகளிடத்திலும் தயை வைக்கின்றனர். சந்திரன் சண்டாளன் வீட்டிலும் தன் சந்திரிகையைக் குறைப்பதில்லையன்றோ?

சிறந்த பராக்கிரம முதலிய குணங்களுடன் எந்த மனிதன் ஒரு கணப்பொழுதாவது ஜீவித்திருக்கின்றானோ, அவனுடைய பிறவியே பயனுடையதென்று பெரியோர் கூறுகின்றனர்; ஏனெனில், காக்கைகூடப் பலவீடுகளிலும் போடுகின்ற சோற்றை உட்கொண்டு வெகுகாலம் வாழ்கின்றது; அதனால் யாது பயன்? எந்த ஒரு மனிதனால் வெகுபேர் பிழைக்கிறா;

களோ, அவன்பிறவியே மேலானது. கேவலம் ஒரு பறவையாகிய கொக்கும் தன் மூக்கினால் வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ளுகின்றது; அதனால் பயனென்ன? உலகத்தில் பிறருக்கு அணுவளவேனும் பிரயோசனமின்றித் தன் காரியத்தையே பெரிதாக எண்ணித் தன்வயிற்றைமட்டும் நிரப்பிக்கொள்ளும் அற்பர்கள் ஆயிரக்கணக்காயிருக்கிறார்கள். ஆனால் எவன் அப்படியின்றிப் பிறருக்காகவே பிரயாசைப்படுகின்றானோ, அவனொருவனே ஸாதுக்களில் முந்தியவன். ஸமுத்திரமத்தியிலிருந்துகொண்டு அதன் நீரைக் குடிக்கும் வடவாமுகாக்கினியானது தன் வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்வதல்லாது பிறருக்கு உதவி புரிவதில்லை. மேகமானது அவ்வாறன்றி உவர் நீரை அருந்தி, உலகத்தின் தாபத்தை அடக்குகின்றது.

குதிரையின் கனைப்பையும், மேககர்ச்சனையையும், மாதர்களின் மனதையும், புருஷர்களின் பாக்யத்தையும், மழையில்லாமையையும், அதிக மழை பெய்தலையும் தேவர்களே அறியமுடியாதெனின், மனிதன் எவ்வாறு அறிய முடியும்? இவ்வுலகத்தில் இறந்த மாந்தர்க்குத் துணையாகச் செல்லவல்லது அறமொன்றேயொழிய, அன்னை, மனைவி, மக்கள், நண்பன், தாயத்தார் முதலியவர் துணையாகச் செல்லமாட்டார்கள். எவன் அறநெறியை அறியவில்லையோ, அவன் வல்லவனாயினும் வலியற்றவனே: தனவானாயினும் தரித்திரனே; கல்விகற்றவனாயினும் கல்லாதவனேயாவன்.

சபையில் மெய்ந்நடுங்குவோனது கல்வியும், கொடாதவனது செல்வமும், போர்க்கஞ்சுவோனது வல்லமையும், உலகத்தில் பயனற்றவை.

அழியுந்தன்மையுள்ள உடலுக்குக் காப்புச் செய்யாமல், அழியாத புகழையே காக்கவேண்டும். மனிதன் தன் பூதவுடம்பழிந்து இறந்தும், புகழுடம்பால் ஜீவித்திருக்கின்றவனேயாவன். யமன் அறிவாளி, மூர்க்கன், வலியான், எளியான், செல்வன், தரித்திரன் ஆகிய இவர்களிடம் சமமாகவே நடந்துகொள்ளுகிறான். ஆயுளோ, கணப்பொழுதும் நில்லாது குறைந்துகொண்டே வருகின்றது. ஆதலால், நிலையில்லாத உடல் இருக்கும்பொழுதே நிலையுள்ள புகழைத் தேடவேண்டும்.

உலகத்தோர் மேகத்தையேயன்றிக் கடலை விரும்பாததுபோல, கொடுப்பவனையேயன்றிச் செல்வனை விரும்பார்.

படிப்பவனைச் சொற்செல்வனாக்கமாட்டாத காரியத்தினாலும், ஒருவனைத் தன்வழிக்குக் கொணரமாட்டாத பலத்தினாலும், யாசகரின் குறையை நீக்கமாட்டாத தனத்தினாலும் யாது பயன்?

குணமொன்றையே கிரகிப்பவர்கள், குணவானிடத்தில் சிறிது தூர்க்குணம் காணப்படினும், அதைக்கவனியாது குணத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். சந்திரனைப்பார்க்க விரும்புகின்றவர்கள், அவனிடத்திலுள்ள களங்கத்தைப் பாராட்டுவதில்லையல்லவா?

ஒருவருடனும் நட்புங்கொள்ளாதிருப்பது நல்லது; நட்புக்கொண்டு பின்பு நீங்குதல் நல்லதன்று. கண்ணைப்பெற்று இழந்தவன் துக்கமுடையவனேயன்றி, பெறாதவன் அப்படிப் பட்டவனல்லன்.

அற்பவஸ்துக்கள்பல ஒன்றாகச் சேர்ந்தால், அச்சேர்க்கை கடத்தற்கரியதே. புல்லாற்செய்த கயிற்றினால் யானைகளும் கட்டப்படுகின்றன.

ஒவ்வொருவருடைய மன நிலைமையையும் அளந்தறிவதற்கு வருந்துன்பமே கருவியாயிருக்கின்றதேயொழிய மற்றவையல்ல. காற்று வீசாமலிருந்தால், பஞ்சுப்பொதிக்கும் மலைக்கும் பேதம் எவ்வாறு தெரியும்?

உலகில் மனிதர் விரும்பாமலிருக்கவுஞ் சுகமானது எப்படி தானாகவே வந்து சேருகின்றதோ, அப்படியே துக்கமும் வந்து சேருகின்றது. அதைக்குறித்துச் சிந்திப்பதனாற் பயனென்ன?

எம். எம். நாராயணசாமி ஐயர்.

Meena.

By Mr. K. P. Seshadri Aiyangar.

மீனா.

வேலூரில் தோட்டப்பாளையம் என்ற ஒரு பகுதி உண்டு. அதில் வசிப்பவர்களில் பெரும்பான்மையோர் அவ்வூர் கலெக்டர் ஆபீஸில் உத்யோகத்தில் அமர்ந்திருப்பவர்கள். டிப்டி கலெக்டர் முதல் டலாயத்வரை அப்பகுதியில் மாளிகைகளிலும், கூரைவீடுகளிலும் வசித்து வந்தார்கள். அங்கே தட்டோடு வேய்ந்த வீடுகளும் இருந்தன. ஸ்ரீநிவாசர் கோயிலுக்கு எதிரில் ஒரு சிறியவீடு இருந்தது. அது பழைமையானதாயிருந்தாலும், பார்ப்பதற்கு அழகாயிருந்தது. ஒருநாள் இரவு சுமார் 9-மணியிருக்கும். அப்போது அவ்வீட்டின் ஓர்அறையின்மூலையில் ஒரு மேஜைமீது 'கிரொஸினையில்' விளக்கொன்று மிகவும் பிரகாசமாய் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த மேஜையின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த சாமான்களுக்குக்கணக்கேயில்லை. சிவப்பு நாடாவினாலும் வெள்ளை நாடாவினாலும் கட்டப்பட்ட காகிதக்கட்டுக்களும், விடுதியான காகிதங்களும், இன்னும் ரெவினியூ புஸ்தகங்களும், பென்ஸில்களும், மசிக்கூடுகளும், பேனாக்களும் அபரிமிதமாகக் கிடந்தன. எல்லாம் ஒரே கூளமாக இருந்தன. அம்மேஜையின்மேல் அவை வைக்கப்பட்டிருந்த சுவரின்மீது ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகப்படமும், அவ்வருஷத்திய காலெண்டரும், 'மெல்லின்ஸ்' ஆகாரத்தை உட்கொண்டு குண்டாயிருக்கும் ஓர் ஆங்கிலக் குழந்தையின் படமொன்றும் மாட்டப்பட்டிருந்தன. அவ்வறை மத்தியான வேளைகளில் உட்காருவதற்கும், சாப்பிடுவதற்கும், வந்தவர்களை உபசரிப்பதற்கும் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தது. அதே அறை இரவில் படுத்துக்கொள்வதற்கும் பிரயோஜனப்பட்டுவந்தது. இன்னும், அநேகம் தட்டுமுட்டு சாமான்களும், முறம், துடைப்பம் முதலியவைகளும் அதில் அடைக்கப்பட்டிருந்தன அதில் கொஞ்சம் மீதியாயிருந்த இடத்தையும் நாடாகட்டில் அடைத்துக் கொண்டுவிட்டது. படுத்துக்கொள்ளும் அவ்வீட்டுக் கதிகாரி அதில் அக்கட்டிலிற்படுத்துக்கொள்ளாது இப்பொழுது மேஜையினெதிரே ஒருநாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். அவன் தன்னிரு முழங்கைகளை மேஜையின்மீது ஊன்றிக்கொண்டும், தன் முகத்தைக்கைகளில் தாங்கிக்கொண்டுமிருந்தான். அப்பொழுது அவனைப் பார்த்தவர்கள் ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறான் என்று சொல்லாமலிருக்கமாட்டார்கள். வாஸ்தவத்திலேயே அவன் 'மெல்லின்ஸ்' குழந்தையைப் பார்த்து 'இவ்வளவு புஷ்டியும், தேகவனப்பும், வளர்ச்சியும் இக்குழந்தைக்கு உண்டாயிருக்கிறதே! அதே ஆகாரத்தைச் சாப்பிடும் நம் குழந்தைகள் குண்டாயிராமல் ஆறைவயிறும் சுரைக்குடுக்கையுமாக இருப்பானேன்?' என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் ஒரு குடும்பத்திற்கு அதிகாரி; கலெக்டர் ஆபீஸில் பெரிய குமாஸ்தா வேலையில் அமர்ந்திருந்தான். உத்தியோகத்தின் பெயர் மாத்திரம் பெரிதேயொழியச் சம்பளத்தில் ஒன்றும் அதிகமில்லை. அவன் பெயர் கிருஷ்ணய்யர். அவன் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து ஆபீஸ்வேலையைக் கவனிக்க எண்ணினான். மனம் ஒன்றிலும் பிரவிருத்திக்கவில்லை; மனம் சஞ்சலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. பக்கத்து வீட்டிலோ அல்லது எதிர்வீட்டிலோ மற்று எங்கிருந்தோ இரண்டு சேவல்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாகக்கூவின. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் இரண்டும் ஒன்றாகக் கூவின. பிறகு இரண்டும் உறங்கிவிட்டனபோலும் கொஞ்ச நாழிகைக்கெல்லாம் தெருவில் இரண்டு கழுதைகள் கேட்கவொண்ணாத அபஸ்வரத்துடன் கனைத்துச் சென்றன. ஒன்று விட்டு விட்டுக் கத்திற்று. மற்றொன்று ஓலமிடுவதுபோல் நீட்டின குரல் நீட்டினபடியே கத்திற்று.

கிருஷ்ணய்யர் உட்கார்ந்திருந்த அறைக்குப்பக்கத்திலிருந்த தாழ்வாரத்தில் ஒரு கைக்குழந்தை

அழ ஆரம்பித்தது. அதைச் சமாதானப் படுத்த அதன் தாய் பால் கொடுக்கலானாள்; அழுகையும் ஓய்ந்தது. குழந்தை அழுவதையுங் கவனியாது எதைப்பற்றியோ எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தான் கிருஷ்ணய்யன். அவனது மனைவி செல்லம் கைக்குழந்தையைத் தாலாட்டித் தாலாட்டித் தூங்கவைத்துவிட்டு, தலைமாடு கால்மாடாகப் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த மக்களைப் பாயில் வரிசையாகப் படுக்கவைத்து, பெரிய துப்பட்டியொன்றை விரித்து எல்லாரையும் போர்த்துவிட்டாள். நம் வேலையைச் சரியாகச் செய்துவிட்டோம் என்று திருப்தியடைந்தவளாய் மறுபடியும் ஒருதரம் குழந்தைகளைப்பார்த்துவிட்டுத் தன் அகமுடையான் பக்கம் செல்லம் திரும்பினாள். உள் நுழையும்போது தன் பெரிய பெண் மீனா தூங்குவதையும், அவளது பாவாடை சற்று விலகியிருப்பதையுங் கண்டு அதைச் சரிப்படுத்தினாள். அவள் தூங்கும்போது போர்த்துக்கொண்டிருந்த கம்பளியைத் தள்ளிவிட்டிருந்தாள். அதையெடுத்துக் கழுத்துவரையில் போர்த்துவிட்டாள் செல்லம். மீனாவிற்குப் பன்னிரண்டு வயதிருக்கும். அவளைப் பார்த்துச் செல்லம் அனாவசியமாய் ஒரு பெருமூச்சு விடலானாள். சற்றுக்குனிந்து மீனாவின் மதிமுகத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தன் பிராண நாயகனிடம் சென்றனள்; சென்று நாற்காலியின் பின்புறத்தில் சற்றுநேரம் நின்றாள். அப்பொழுதும் கிருஷ்ணய்யன் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தான்; மனைவி நிற்பதையுங் கவனிக்கவில்லை. சிலநிமிஷங்கள்வரை அவள் சும்மா நின்றிருந்தாள்; பிறகு, அவர் 'என்னா? என்னா? உங்களைத்தான் என்னா?' என்றாள். அதற்கும் அவன் மனோராஜ்யம் கலைபடவில்லை. ஆகவே, செல்லம் தன் கையை அவன்தோளின் மீது வைத்து,' இப்படி இராத்ரியெல்லாம் தூங்காதே கண் முழிச்சா ஒடம்பு என்னத்திற்காம்? இப்படி என் ஒழைக்கணும்? இராத்ரிலே வேலை செய்ய ஆபீஸ்லெ சம்பளம் கொடுக்கராளா? இல்லையே. எழுந்திருந்து தூங்கப்போங்க" என்றாள். அவனது மனோராஜ்யம் கலைபட்டது; தன்மனைவியின் பக்கம் திரும்பிப்பார்த்தான். அவள் தன் நாயகனை, வேலையை விட்டு எழுந்திருந்து நித்திரைக்குச்செல்ல வேண்டினாள்.

'நான் ஒன்றும் வேலைசெய்யலையே. எனக்கிருக்கும்பாடு எதிரிலிருக்கும் ஸ்ரீநிவாசருக்குத்தான் தெரியும். அதையெல்லாம் எப்பொழுது ஒழிக்கப்போகிறனோ தெரியலே? செல்லா! முன்னெயெல்லாம் செய்து வந்ததைப்போல இப்பொழுது வேலைசெய்ய முடியலலையே!" என்றுரைத்தான்.

செல்லத்துக்கு இதன்காரணம் தெரியுமாகையால், அவள் என் என்று கேட்கவில்லை. பிறகு அவனது முகத்தை உற்றுநோக்கி, "கொஞ்சமாவது ஒடம்பைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டாமோ? இப்படி கவலைப்பட்டா முழுக்கக் கெட்டுப்போமே ஒடம்பு நம்மால் தடுக்க முடியாததை அனுபவிச்சுத்தான் தீரவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமே எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தா என்ன பிரயோஜனம்? சித்தூரார் சங்கதி ஏதாவது ஒங்களுக்குத் தெரியுமோ?" என்றாள்.

கிருஷ்ணய்யர்—இன்னிக்கி என்பேருக்கு ஒரு காயிதம் வந்தது. அதில அவாளுக்கு ரெண்டாயிரம் ரூபாய் வரதக்ஷிணையோடு நன்னா வன்மையும் வரிசையும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கண்டிதமாகச் சொல்வதாக எழுதியிருந்தது.

செல்லம்—அப்ப! அப்ப!! என்ன ஆசை! என்ன பேராசை!! பெரும்பேராசையான்னா யிருக்கு!

கிருஷ்ணய்யர்—அவாளை வெய்பிறதில் ஒன்னும் பிரயோஜனமில்லெ. இப்போ கலியாணம் நடக்கரதைப் பார்த்தா அவா சொல்ற மாதிரி 2000 ரூபாய் எவ்வளவோ குறைந்ததென்றே தோண்றது. வாஸ்தவத்திலேயே அவா சொல்றதென்னான்னா, இவ்வளவு கொஞ்சமாகவரதக்ஷிணை கேட்பதற்கு இந்தச் சம்பந்தம் பிடிச்சிருக்கிறதென்றும், பையன் நம்ம மீனாவைப் பண்ணிக்க இஷ்டப்படுகிறானென்றும் எழுதியிருக்கா.

செல்லம்—மீனாகூட அவனைத்தான் ஆம்பிண்டியானாக்கிக்கொள்ள இஷ்டப்படுகிறாள்.

கிருஷ்ணய்யர்—ஏன்? அவள் ஏதேனும்சொன்னாளா?

செல்லம்—இல்லே. அவள் அதையெல்லாம் பத்திச் சொல்வதே யில்லையே. சின்ன குழந்தையே பிடிச்சு ரொம்ப மனஜோஷித்தனமும், சங்கோசமும், ரோஷமு முடையவளாச்சே அவள். ஏன்? எங்கம்மா அவ்வயசிலேதான் என்னைப் பெத்தெடுத்தா. இன்னும் எவ்வளவு காலந்தான் மறைத்து வைக்கமுடியும்? மீனு தாரமாய் ரெண்டு வருஷமாயிவிட்டதாம். நான் உப்மா களறத்துக்கு மறவையிலே உப்பிருக்கானு பார்த்தேன்; உப்பில்லே. கறண்டியை எடுத்துண்டு பக்கத்தாத்துக்குப் போனேன் உப்புவாயிண்டு வர்ரத்துக்கு. ஆங்கே அந்த முண்டை சுந்தரியும், திரிசுடிலி காகுவும் இன்னு யாரோ இரண்டு கம்மினட்டிகளும் நம்மளைப் பத்தியும் மீனுவைப்பத்தியும் பேசிண்டிருந்தா. நான் போனதும் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்திவிட்டாள். இந்தமாதிரி நித்தியம் அந்த முண்டைகள்வாயிலே நாம்ப அரைபடறதும் போரும்; எண்ணமிட்டுண்டு சாறதும் போரும். ஐயோ! 'ஒம்மவிட்ட வீடும் கம்மவிட்ட பயிரும் பாழ்' என்றுசொல்வாளே. இப்படி கண்டபேர் கண்டபடி சொல்ல நமக்குக் காலமாச்சு.

கிருஷ்ணய்யர்—அவாள் கேட்கிறபடி வரதக்ஷிணை ரூபாய் 2000 வரிசையும் சேர்ந்தால் 4000 ரூபாய்க்கு மேலாகிவிடுமே!

செல்லம்—பையனுக்கு நம்ம மீனுமீது ஆசையிருந்துதன்னா, எதிர் ஜாமீன் பணத்தைக் குறைக்கமுடியாதா? மீனு மூக்கும் முழியும் எப்படி இருக்கிறாள்? கதையும் பாட்டும் நன்னா தெரிந்தவளாச்சே! அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க நீ நான் என்னும் போட்டி போட்டுண்டு எத்தனையோ பிள்ளைகள் வருவாளே!

கிருஷ்ணய்யர்—அந்தப் பையனுக்கிருக்கிற ஆசையைப் பார்த்தால், எதிர்ஜாமீனே வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் சொல்வன். அவன் தகப்பனார்தான் பெருத்த பேராசைக்காரன்; கண்டிப்பானவன்; பணம் என்று பிடிவாட்டான். தம்பிடிக்காக கடைக்காரனிடம் சண்டை போட்டு அடிபட்டுக்கொண்டும் தம்பிடியை விடாது வாங்கிண்டே வந்துட்டானும். அப்படிப்பட்டவனுச்சே அவன்! பெரிய பிள்ளை பி. ஏ. கூட வாசிக்காதவனும், 3000 ரூபாய் வரதக்ஷிணை வாங்கினானும். இப்போ இளைய பிள்ளை பி. ஏ. பாஸ்பண்ணி யிருக்கான். அப்படியிருந்தும், 2000 ரூபாய் வரதக்ஷிணை கேட்டதுக்குக் காரணம் என்ன என்றால், அந்தப் பையன் மீனுவையே கல்யாணம் பண்ணிக்க இஷ்டப்படுகிறானும்; பிடிவாதம் பிடிக்கிறானும். வேறவழி ஒன்னையுங் காணுமே. நம்முடைய பித்ரார்ஜிதமான வீட்டையும் தோட்டத்தையும் விற்கவேண்டியதுதான். வேறே மார்க்கம் நமக்கில்லே

செல்லம்—நம்ம ஆத்தையா வித்தூடணமென்கிறங்கோ?

கிருஷ்ணய்யர்-அவ்வளவு ஓரக்க இரையாதே. ஒருவேளை மீனு விழித்துக்கொண்டிருப்பள்.

செல்லம்—இல்லே: அசந்து தூங்கிண்டிருக்காள். ஒன்னுந் தெரியாத ஸாதுவாச்சே அவள். ஒங்கள் சம்பளத்துக்குச் சரியா அந்த ஆத்திலும் தோட்டத்திலும் வந்திண்டிருக்குது. அதுகளை வித்துவிட்டா பாதிவரும்படி போயிடுமே. அப்பறம் அரைவயிர் சாதத்துக்குக்கூடத் திண்டாடும்படியாய் ஆய்விடும். இந்த மீனு ஒன்றுதானு நமக்குக்குழந்தை? பின்னும் காகு, ரூகா, விசாலு இந்தக் குட்டிகளெல்லாம் கல்யாணத்துக்கிருக்குதுகள். போராக்குறைக்கு குஞ்சிபயல் இருக்கான். அவனுக்குப் பிழைக்கறத்துக்கு ஏதானு ரெண்டெழுத்தாவது சொல்லிக் குடுக்கவேண்டாமா? இதுகளெல்லாம் நம்ம கழுத்தைச் சுத்திக் கொண்டிருக்கே. என்ன செய்யறது? நம்ம அந்தஸ்துக்குத் தக்கமாதிரி 'கந்தைக்கேத்த பொந்தையா' ஒரு பையனைப்பார்த்து மீனுவுக்குக் கல்யாணம் பண்ணனும். என்னமோ அந்தச் சித்தூர்ப் பையன் மீனுவின் மனசைக் கொள்ளைகொண்டுவிட்டான். இருந்தாலும் என்னபண்றது? இந்தப் பையனை விட்டுவிடுவதென்றால் என் மனசு கேக்கலே.

கிருஷ்ணய்யர்—செல்லா, எல்லாம் தெரிந்துதானிருக்கிறது. அதுதான் என்மனதிலே புகுந்துகொண்டு மூளையையெல்லாம் அனலிலிட்ட மெழுகுபோல் உருக்கிவிடுகிறது. இந்தப் பத்து மாதகாலமாக என் சித்தம் ஸ்வாதீனத்திலில்லை. இனி காக்கக்கூடாதபடி வயதான பெண்ணை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நான்படும்பாடு திண்டாட்டமாயிருக்கிறது. நெருப்பில் விழுந்த புழுவைப்போல என் மனம் துடிக்கிறது. நல்ல தூக்கம் இல்லாமல் இரவெல்லாம் யோசித்து என் மூளை கலங்கிப்போகிறது. சீக்கிரத்தில் கல்யாணத்தை முடிக்காவிட்டால், பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் போகவேண்டும்.

செல்லம்—அதுதான் ஒண்ணு குறைச்சல். சுருக்கா வேறே எங்கேயாணு ஒருவரைப் பார்த்துப் பண்ணிடவேணும்.

கிருஷ்ணய்யர்:—நீசொல்லுகிறதுபோல் இனிமேல் காக்கமுடியாது. சித்தூரார் இப்படியே சந்தேகப்படுகிறார்களாம், நம்மீனு பெரியவளாய் விட்டாளென்று. இன்னுங்கொஞ்சநாள் தாமதித்தால் நம்முடைய ரகஸியம் வெளிப்பட்டுவிடும். அவாளும் பெரிதான பெண்ணைத் தங்கள் பிள்ளைக்கு விவாகம் செய்துகொள்ள ஒப்பமாட்டார்கள். அப்புறம் நம்ப ஆத்துக்கு வைதீகாளும் நல்லவாளும் வரமாட்டா: சாப்பிடவும் மாட்டார்கள். செல்லா! நான் இதுவரையில் ஒருபொய்கூடச்சொன்னவனல்ல; ஆபீஸில்கூட கலெக்டரைச் சந்தோஷிப்பிக்க இச்சகம்பாடினவனல்ல. அப்படியிருந்தவன் இப்போ இதற்குப் பொய்சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. மீனு ரொம்பவும் சமர்த்து, ரோஷக்காரி, சங்கோசமுள்ளவள். நான் எவ்வளவு ப்ரேமையுடன் வளர்த்து, எவ்வளவு சந்தோஷத்துடனும் அக்கரையுடனும் அவளைப் படிக்கவைத்தேன்! அது ஸ்வாமிக்குத்தான் தெரியும். அவளது முகம் எவ்வளவு தேஜஸுடன் கொலிக்கிறதோ, அவ்வளவு மேன்மையாக அவளது மனசும் பரிசுத்தமாய்க் கள்ளங்கபடின்றி இருக்கிறது. இதெல்லாம் எனக்குத் தெரிந்திருந்தும், அவளிடம் தெரியாததுபோல் நடந்துவந்தேன்; உன்னிடமும் இதைச் சொல்லாதிருந்தேன். மீனுவும்தான் நடித்துவந்த மாதிரியே என்னிடமும் நடித்துவந்தாள். இது எனக்கு எவ்வளவு அவமானமாயிருக்கிறது தெரியுமா? அந்த அவமானத்தைக் கொஞ்சங்கூடப் பொறுக்கமுடியாது. செல்லா! ஒவ்வொரு சமயத்தில் இந்தப் பாழாப்போன ஜாதியை விட்டுப் பிரஷ்டனாகிவிடலாம் என்று எண்ணுகிறேன்; பிரம்ம சமாஜத்திலாவது அல்லது அமெரிக்கன் மிஷினிலாவது சேர்ந்துவிடலாமென்றும் எண்ணுகிறேன். அந்த மதத்தில் இவ்விதத் தொல்லைகளும் தொந்தரையும் இல்லை.

செல்லம்—என்ன, மதப்பிரஷ்டாளகவா! ஐயோ! ஒங்களுக்கு புத்தியும் இப்படிப் போகுமோ? அந்த வார்த்தையை மறுபடியும் பேசாதையுங்கோ. அந்தமாதிரி நீங்க பேசறதைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் பயமுண்டாகிறது. அந்த மதங்களிலேகூட எவ்வளவோ கஷ்டங்களும், தொந்தரைகளும் இருக்குமேயொழிய இராமல் போகாது. நம்முடைய பழைய கோவில்களையும், தெய்வங்களையும், மதத்தையும், ஜாதியையும், வீட்டையும், மனுஷாளையும் விட்டுவிட்டு எப்படி வேறேமதத்தில் சேர்வது? ஈச்வரன் ஸர்வசக்தியுமுள்ளவர். அவர் எப்படியாவது நமக்குச் சகாயம் செய்வாரேயொழியச் செய்யாமல் போகமாட்டார். நாம் எல்லாம் தெய்வத்தின்கீழ்க்குடியல்லவா? மரம்வைத்தவன் தண்ணிகொட்டி வளர்க்காதுபோவானோ? நீங்க வீட்டையும் தோட்டத்தையும் விற்றுவிட எண்ணிடவேண்டாம். ஒங்க ஒடம்பு நாளுக்குநாள் இளைத்துக் கறுத்துவருகிறது. நான் மனக்கவலையோடு நல்லவேளையாய் ஒடம்புக்கு ஒண்ணுமில்லாமல் பூமியில் நாமும் மனுஷ்யாளாய் நாடவேணுமே என்று ராத்ரியும் பகலுமா ஓயாதே கடவுளைத் தியானம் பண்ணிண்டிருக்கேன். வெள்ளிக்கிழமை வெள்ளிக்கிழமை கௌரிவிரதம் கொண்டிருக்கேன். நாலு சுமங்கலிகளுக்கு வெத்திலை பாக்கு பழம் குங்குமம் கொடுத்து வருகிறேன். இப்படியேவா காலம் போயிடப்போறது? என்னமோ சொல்வாளாம்: 'முப்பது வருஷம் வாழ்ந்தவனுமில்லை; முப்பது வருஷம்

கெட்டவனுமில்லை' யென்று. நீங்களிருக்கும் வரை எனக்கென்ன குறைச்சல்? பயித்தியக் காரியாட்டம் சொல்றேனே! என்னதாயிருந்தாலும் நாமெல்லாம் மனுஷ்யாள்தானே. இன்னிக்கிருப்பாரை நாளைக்கிருப்பாரென்னு சொல்ல இடமில்லையே. அப்படியிருக்க, ஏதாவது உங்களுக்குக் கெட்டது நேர்ந்தூட்டா ஈசுவரன் நமக்குக் கெட்டது வரவொட்டாமல் தடுக்க வேணும். அதை எண்ணும்போதே எனக்கு மயிர் கூசுகிறது; உடம்பெல்லாம் நடுநடுங்குகிறது. உடம்பு சரியில்லாமல் லீவு வாங்கிட நேர்ந்தால் அப்போ வீட்டையும் தோட்டத்தையும் விற்றுவிட்டால் என்ன செய்யறது?

கிருஷ்ணய்யர்—வேறு வழியில்லையே! சித்தூர்ப்பையனை மீனுவிற்கு விவாகம் செய்விக்க நான் என்ஜீவனை 'இன்ஷியூர்' செய்திருக்கிறேன். அது உனக்கும் தெரியுமே. என் தேகஸ்திதி ஒருமாதிரி இருந்தபோதிலும், அவ்வளவு சுருக்காக இறந்துவிடமாட்டேன்; நீ பயப்படவேண்டியதில்லை. மீனு அந்தப் பையனையேதான் மணவாளனாக அடையவேண்டுமென்று மனதில் வரித்துவிட்டாள். அவளுக்குத் தகப்பனான நான் அவளை வாழ்க்கையில் சந்தோஷமாகவிருக்க என்னென்ன சௌகர்யங்களைச் செய்துவைக்கவேண்டுமோ, அவைகளையெல்லாம் செய்துவைத்திருக்கிறேன். அவள் மனமொழி காயத்தால் அவனையே மணக்கவேண்டும் என்று எண்ணங்கொண்டிருக்க, அவனைக் கணவனாக்காது வேறு ஒரு அறிவிலியை, காதலிக்க வகையறியாதவனை, சிலாகிக்கத் தெரியாதவனை அகமுடையானாகச் செய்து, ஸதா அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய்த் துக்கத்தை அனுபவிக்கப் பார்த்து நான் சகிப்பேனா? அவளுக்கு வயது 13 ஆகிறது. அறியாத குழந்தைபோல் பலவிதங்களிலிருந்தாலும், சில விஷயங்களில் முற்றிலும் தெரிந்த பெரியவளாயிருக்கிறாள். இந்தச் சித்தூர்ப் பையனை ரொம்பவும் மனப்பூர்வமாய்க் காதலிக்கிறாள் என்று நினைக்க இடமிருக்கிறது. அவனைத்தவிர்த்து வேறொருவனையும் விவாகம் செய்துகொள்ள இஷ்டப்படமாட்டாள்போல் தோன்றுகிறது. எனது மற்ற குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற ஸ்ரீநிவாசன் தேகாரோக்யத்தையும் பலத்தையும் கொடுப்பார். தமது பெண்ணின் வாழ்க்கையைச் சந்தோஷமுடையதாகச் செய்வது பெற்றோரின் கடமை. எவ்வளவு பணம் செலவானபோதிலும் சரியே.

செல்லம்:—ஆமா நீங்கத்தான் அவள் சுகத்தைக் கவனிக்கிறவாபோலிருக்கு. உங்களைக் காட்டிலும் நான் எவ்வளவோ சுகத்தை அவளுக்கு உண்டாக்கவேணுமென்னு இருக்கேன். வீடு தோட்டம் இதுகள்மேலே எவ்வளவு ஆசை வைத்திருந்தீர்! பிறந்ததும் அந்த ஆத்திலே தான்; விளையாடினதும் அந்த ஆத்திலேதான். அப்படிப்பட்ட பெரியவா சம்பாதிச்சுவைத்த பழையவீட்டை, அதுவும் ஆப்வந்த வீட்டை யாருக்குத்தான் விற்றுவிட மனம்வரும்? அதை விற்றுவிட்டால், உங்களது தேகசுகமும் இப்பவிருக்கிறதைவிட இன்னும் கேவலமாய்விடுமே என்று பயப்பட்டுக்கொண்டிருக்கேன். நான் உங்களை நன்றாயறிவனே. நீங்க உங்களைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டிருப்பதைவிட நான் அதிகமாயறிவனே. இப்போதான் ரொம்ப தைர்யமாயும் அலக்ஷியமாயும் மீனுவின்மீதுள்ள அன்பினால் வாத்ஸல்யத்தாலும் வீட்டை விற்றுவது சித்தூர்ப்பையனைக் கல்யாணம் செய்துவிடவேண்டுமென்று சொல்றையளே. அதை விற்றுவிட்டபிறகு ஐயோ விற்றுவிட்டோமே! ஏனோ விற்றோமே! என்று ஏங்கித்தவிப்பீர்கள். நம்ப மீனுவும் இதற்குடன்படவேமாட்டாள் என்று நான் நெசமா சொல்வேன். ஏனென்னா, அந்த ஆத்துமேலெ ஒங்களுக்கு ரொம்ப ப்ரீதி என்று அவளுக்கும் தெரியும். என்னா. என்னா, நீங்க ஆபீஸ் சம்பளம் போறலை போறலை என்னு எத்தனை தரம் சொல்லியிருக்கைபள். அதற்காக அந்தவீட்டை வாடகைக்கு விட்டுவிட்டுக் கொஞ்சவாடகைக்கு இந்தப் போரும் போராத புலிக்கூண்டிலே வந்து குடியிருக்கோமே, வீடில்லாத பிச்சைக்காரர்போல.

கிருஷ்ணய்யர்:—அடி செல்லா! அதெல்லா மிருக்கட்டும், நீ இப்போநடந்ததை ஒன்றுகூட மீனுவுக்குச் சொல்லப்போகிறாய். அவள் ரொம்ப ரோஷக்காரி; நினைத்ததை அப்படியே செய்யும் பிடிவாதக்காரி. தெரியுமோ? ரொம்ப தூரமெல்லாம் பாரியோசனை செய்திடுவள். ஆகையினால், இந்த இரகஸ்யத்தை அவளிடத்தில் வெளிப்படுத்தாதே. பொம்மனாட்டிகளிடத்தில் ரகஸ்யம் சொன்னால், அது பகிரங்கத்துக்கு வந்துவிடும் என்று பெரியவாள் சொல்லுவா. அதுபோல ஆகிவிடுமோ?

செல்லம்:—ஆகாது. நிசமா நான்சொல்லவே மாட்டேன். என் வயத்திலே பிறந்த பெண்ணைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்தளவாவது எனக்குத் தெரியாதுபோமோ? இந்தமாதிரியான விஷயங்களை அவள் காது கேட்கும்படி பேசப்படாது.

கிருஷ்ணய்யர்.—ஒரு நிமிஷங்கூட இனிமேல் தாமதிக்கக்கூடாது; இப்பவே நிச்சயம் செய்துவிடவேண்டும். நமக்கு 2000 ரூபாய் என்னமோ ரொம்பவும் ஜாஸ்தியான பணம். ஆனால், நல்ல சம்பந்தம். 2000 ரூபாய் கொடுக்க முடியாதென்றால், அவாள் பெண் வேண்டியதில்லை என்பார்கள். ஆகவே, நம் வீடும் தோட்டமும் போகவேண்டியதுதான். கைநிறைந்த பணத்தைப் பிரமாதமாக எண்ணாமல், கண்ணிறைந்த கணவனையல்லவோ பெண்களுக்குப் பெற்றோர் பார்த்து விவாகஞ் செய்துவைக்கவேண்டும்? வீடும் தோட்டமும் மீனுவின் கல்யாணத்துக்காக வரதக்ஷிணை கொடுப்பதற்கு விற்றுவிட வேண்டியதுதான்; நான் முன்னமேயே தீர்மானம் செய்துவிட்டேன். வேறே வழியொன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லை.

II

வரதக்ஷிணை! ஹா! அந்தப் பெயரைக் கேட்கும்போதே, பெண்களின் பெற்றோர்கள் கோடையிடியைக் கேட்ட அரவம்போல் ஆகிறார்களே! வரதக்ஷிணை என்ற பெயரே அநேகம் எழில்மிகுந்த எந்திழைகளுக்கு எமனாகவிருக்கிறது.—விவாக காலங்களில் பிள்ளையைப்பெற்றவன் பெண்ணின் தந்தையிடமிருந்து இதுதான் சமயம் என்றெண்ணிப் பணத்தைப்பறிக்கிறான்; இதுவும் ஒரு வழக்கமாயிருக்கின்றது. பணம் பிடுங்கும் இவ்வழக்கம் அதிகமாக இங்கிலீஷ் படித்தவர்களிடந்தான் காணலாம். ஒரு பிள்ளை பி. ஏ. படித்துப் பாஸ்செய்திருந்தால், அவனது தந்தை பிள்ளை பாஸ்செய்ததனால் சந்தோஷப்படாமல், வரதக்ஷிணை அதிகமாக வாங்கலாம் என்று பணம் வருவதனால் நிரம்ப ஸந்தோஷப்படுகின்றான். அந்தப் பிள்ளைகள் தான் என்ன பிள்ளைகளோ? அறியோம். அதிகமாகப் படித்தால்மாத்திரம் பெரிய மனிதர்களாய்விடுவார்களா?

* "மற்றப் பிறவியின் மானிடப் பிறவியே
நற்றவ முளதென நவிலுவர் மேலோர்.
அத்தகை யான அரும்பிற வியினை
இத்தரை யில்நாம் எய்தப் பெற்றும்,
கல்வியும், நலமும், கலைகள் கூறும்
நல்வி வேகமும் நலக்கப் பெற்ற
அந்தணர் குலத்தில் அவதரித் தோமென
முந்தும் பெருமையால் மொழிந்திடும் நாமே,
மாமிசம் விற்கும் மாந்தரைப் போலத்
தாமச குணத்தால் தம்மைநாம் விற்றுச்
செல்வம் பெறுதல் சிறப்பிங் காமோ?
வல்ல புருடராய் மன்னிய நாமே,
மான மற்று, மதியு மற்று,
ஆனநல் வீரமும் அற்றுப் பெண்ணால்
செல்வந் தேடல் சிறப்போ? சிறப்போ?
இல்லா ளிடத்தில் இணைபிரி யாத
அன்பினை யன்றோ அடைதல் வேண்டும்?
துன்பினால் பொருள் கொளத் தொடங்குதல் நலமோ?"

* * *

மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை ராத்திரி ஒரு மணியிருக்கும். கிருஷ்ணய்யர் நாடா கட்டிலில் இப்படியும் அப்படியும் புரண்டபடியேயிருந்தார்; தூங்கும்போது என்னென்னவோ கெட்ட ஸ்வப்பனங்களைக் கண்டார். தாம் ரொம்பவும் வியாதியினால் அவஸ்தைப் படுவதாயும், வைத்தியர்கள் பிழைப்பது அசாத்தியம் என்று கை

* ஜயசீலன்.

விட்டுவிட்டதாகவும், தன்னை பேண்ட்லண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போனமாதிரியாகவும், அங்கே தாம் இறந்துவிட்டதாகவும், எதிரில் செல்லம், குழந்தைகளெல்லாம் கையைப்பிசைந்துகொண்டு அழுவதாயும் இப்படியாகக் கெட்ட கனவைக் கண்டு படுக்கையிற் புரண்டுகொண்டேயிருந்தார்; தூக்கமும் நன்றாக வரவில்லை; கெட்ட கனாக்களும் விட்டொழிந்தபாடில்லை. செல்லம் தாழ்வாரத்தில் பாயின்மேல் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் பக்கத்தில் கைக்குழந்தையும் படுத்துக்கொண்டிருந்தது. மற்றைய குழந்தைகளெல்லாம் நன்றாக அயர்ந்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தன. ஆனால், பேதை மீனாமாத்திரம் கண்ணோடுகண் மூடவேயில்லை; தன் தாய்தந்தையரின் சம்பாஷணையை ஒற்றுக்கேட்டுவிட்டாள். அதுமுதல் அவளது மனதில் ஏதோஒன்று அதிதீவிரமாய் வேலைசெய்துகொண்டிருந்தது. அவள் ரொம்பவும் ரோஷக்காரி. சித்தூர்ப் பையன் மீனாவைப் பார்க்க வந்திருந்தபோது, அவன் பார்த்த பார்வையானது, அவளது ஹிருதயத்தில் கூரிய அம்புபோல் ஊடுருவிப் பாய்ந்தது. இருவரும் கண்களால்பேசிக்கொண்டார்கள்போலும்: "கண்ணோடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின், வாய்ச்சொற்கள், என்ன பயனுமில."

தன் மனதைக் கவர்ந்துகொண்ட சித்தூர்ப் பையனை அவள் நினைத்தமாத்திரத்தில் அவளை அறியாமலேயே அவள்முகத்தில் ஒரு தேஜஸ் உண்டாகும்; தன் பெற்றோரிடத்தில் அவனையே மணந்துகொள்ளவேண்டுமென்று சொல்ல எண்ணுவாள். தன் இருதய கமலத்தில் வசிக்கும் சித்தூர்ப்பையனை அடைய அஸாத்தியமாய்விட்டால், கல்யாணமில்லாமல் காலங்கழிப்பது என்றெண்ணினாள். இந்த ஆலோசனைக்குத் தன் பெற்றோர்கள் இடங்கொடார்கள் என்று அவளுக்குத் தெரியும்; தன் தகப்பனார் கடைசியில் எவ்விதத்திலாவது தன்னைப்பற்றி வீட்டையும் தோட்டத்தையும் விற்றுவிடுவதாக யோசித்துவிட்டார் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியும். அப்படிச் செய்துவிட்டால், தன் தகப்பனாருக்கும் சகோதர சகோதரிகளுக்கும் வரும் தரித்திரம் சொந்தமாகிவிடும். தன் தகப்பனது மனோதுக்கம் அதிகரித்துக் கடைசியில் இறந்துவிடுவாரென்றும், பிறகு குழந்தைகள் காப்பாற்றுவாரற்றுப் பரிதபிக்க நேர்ந்துவிடுமென்றும் எண்ணினாள். 'இவ்வளவும் எனக்காகவல்லவா! இந்தக் கஷ்டத்தை வராமல் தடுக்க என்ன உபாயம்?' என்றும் யோசித்தாள்; வெகுநாழிகை எண்ணினாள். ஒன்றும் அவள் மனதில் உதயமாகவில்லை; எப்போதும்போலப் படுக்கையிற் படுத்துக்கொள்பவள்மாதிரி நடித்தாள். இரவெல்லாம் தூங்கவேயில்லை; இருகைகளாலும் கண்களைப் பொத்திக்கொண்டாள்; அப்போதும் தூக்கம் வரவேயில்லை; கஷ்டத்தைத் தடுக்கவழி எதுவென்று அடிக்கடி நினைத்துவந்தாள். மணியோசீக்கிரத்தில்கழியமாட்டேனென்கிறது; மணிக்கு 60 நிமிஷங்கள்போல் தோன்றவில்லை; 600 நிமிஷங்கள்போல் தோன்றிற்று. கிருஷ்ணய்யர் ஆபீஸ்வேலையைப் பார்த்துவிட்டுப் படுத்துக்கொள்ள ரொம்ப நாழிகையாகிவிட்டது. அவர்க்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை; சட்டிலில் புரண்டுகொண்டிருந்தார். மீனாவுக்கோ என்னசெய்வதென்று தோன்றவில்லை. பின்மாலை 2 மணிக்கு வீட்டிலிருந்தவர்கள் யாவரும் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஸமயத்தில் மீனா சந்தடி செய்யாமலே எழுந்திருந்து கால்பெருவிரலால் நடந்து சென்று, அறையில் எரிந்துகொண்டிருந்த இராவிளக்கை அணைத்துவிட்டாள்; பிறகு அஸாத்தியமான அவஸரத்துடன் சத்தஞ் செய்யாமல் புறக்கடைப்பக்கம் சென்றாள்.

கிருஷ்ணய்யர்தான் முதன்முதலில் படுக்கைவிட்டெழுந்தார். அப்பொழுது சுமார் நாலுமணியிருக்கும்; இருட்டாயிருந்தது. விளக்கு எண்ணெய் இல்லாததனால் தானாகவே அணைந்துவிட்டதென்று நினைத்துப் பெரியவிளக்கை ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு ஆபீஸ்வேலையைக் கவனிக்கலானார். இரண்டு கிராமங்கள் ஒன்றுக்கொன்று நீர்ப்பாசனவிஷயத்தில் விவாதப்பட்

டிருந்ததைப்பற்றிய சிக்கலான சிலவிஷயங்களைப் பரிசீலனைபண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அந்தவிளக்கின் பிரகாசத்தினால் தூக்கங்கெட்டுச் செல்லமும் எழுந்துவிட்டாள்; வழக்கப்பிரகாரம் குழந்தைகளையெல்லாம் பாயில் எடுத்துவிட்டாள். மீனாவைப் படுக்கையிற் காணவில்லை.

“அடி மீனா! உங்கப்பா பக்கத்திலே படிக்கிறாயா என்ன? இவ்வளவுசுருக்கா என்னிக்கும் நீ எழுந்ததே கிடையாதே!” என்றாள்.

கிருஷ்ணய்யர்—என்ன செல்லா! கனாகாண்கிறையா என்ன? மீனா இங்கில்லையே.

சேல்லம்—பின்னே எங்கே அவள்? பாயண்ட காணல்லையே அவளை!

இதைக்கேட்டதும் அவர் சரேலென்றுநாற்காலியை விட்டெழுந்திருந்தார். கையில் விளக்குடன் பெற்றோர்கள் வீடுமுழுதிலும் தேடினார்கள்; புறக்கடைப்பக்கம் சென்றனர். என்ன ஆச்சர்யம்! கதவுதிறந்திருக்கிறதேயென்றுசொல்லிவிட்டு, வாசற்பக்கம் வந்து எதிர்வீட்டிலிருக்கும் துரைசாமி ஐயரையும், பக்கத்துவீட்டிலிருக்கும் ராகவையரையும் கூட்டிக்கொண்டு உள் நுழைந்தார். எல்லோரும் நேராகப் புறக்கடைப்பக்கம் சென்றார்கள்.

புறக்கடையில் பெரிய தோட்டம் உண்டு. அதில் கீழ்ப்பயிர்கள் பயிரிடப்பட்டிருந்தன. அத்தோட்டத்தினடுவில் பெரிய துரவு ஒன்று இருந்தது. அந்தத் துரவை முதன்முதலில் சோதித்தார்கள். பேதை மீனாவின் பிரேதம் அதினின்றும் எடுக்கப்பட்டது. அவளது புடவையில் ஒரு பெரிய பாறாங்கல் கட்டப்பட்டிருந்தது.

கி. பி. சேஷாத்ரி ஐயங்கார்.

Tamil Prose Style.

By Mr. P. K. Sreenivasachariar.
Senior Tamil Pandit, Voorhees College, Vellore.

தமிழ் வசன நடை.

தமிழ்மொழியில் பிறமொழிகளை எடுத்தாளலாகாது என்னும் கொள்கை இல்லை. தமிழில் எந்நூலாசிரியரும் அவசியமானபோது பிறதேசத்துச் சொற்களையும் கையாண்டிருக்கின்றனர். தமிழ்மொழியினர் ஸம்ஸ்கிருதமாகிய ஆரியமொழியையும், தமிழ் மொழியினின்று தோன்றியவையெனப்படும் தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய பிற திராவிடமொழிகளையும் தழுவுதலன்றியும், வேறுபாஷைச் சொற்களையும் தழுவுகின்றனர். இவற்றை, தமிழ்க்கு இலக்கணமாகிய நன்னூல் முதலியவற்றில் வடசொல், திசைச்சொல் எனப் போற்றி விதியுரைக்கப்பட்டமையால் நன்கு விளங்கும். ஆதலாற் குறித்த பொருளை விளக்கவேண்டி இன்றியமையாத இடங்களில் செய்யுளிலும் வசனத்திலும் பிறபாஷைச்சொற்களைக் கையாளுவதில் தவறில்லை. சிறிதுகாலத்திற்குமுன் ஸர்வகலாசாலைச் சங்கத்தாரும், மாணாக்கர்கள், உரை நடையில் குறித்த பொருளை விளக்குவனவாயின், மற்றபாஷைச் சொற்களையும் தழுவிக்கொள்ளலாம் என்று அப்படிப்பட்டவற்றிற்கு உதாரணமாகப் பலசொற்களைக் காட்டும் ஒருபட்டியையும் வெளியிட்டனர். பாஷை உலகத்தில் எங்ஙனம் நடைபெறுகின்றதோ அங்ஙனமே இயற்கையை ஒட்டியிருத்தல் வேண்டுமென்பது தமிழர்களின் கொள்கை: “பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல காலவகையினானே” என்பது இலக்கணம். தமிழில் எந்தக்கவியும், தமிழில் மிக்க அபிமானமுடையவராயினும், பிறசொல்லைக் கைக்கொள்ளலாதென்ற குறுகிய நினைவும், துவேஷபுத்தியும் உடையவராகத் தெரியவில்லை. தமிழிற் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பர் தமது இராமாயணத்தில் ஓரிடத்தில் சுத்தத்தெலுங்குமொழியாகிய “அக்கட” என்னும் சொல்லைப் பிரயோகித்தனர். இருநூற்

வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த சிரேஷ்டகவியாகிய குமாரகுருபரஸ்வாமிகள் தாம் இயற்றிய பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்றில் ‘‘சலாஞ் செயற்கு வக்கரூக்கும்’’ என்று அலுக்குமொழியைப் போற்றிக்கொண்டனர். வில்லிபுத்தூரார் தமது மகாபாரதத்தில் ‘‘புராதனகம வேதகீத புராணரூபம்’’ என்ற ஓர் நீண்ட வடமொழித் தொடரை ஓரிடத்தில் வைத்தனர். இங்ஙனமே மற்றும் இவர் பல வடமொழித் தொடர்களைப் பிரயோகித்துள்ளமை பிரசித்தம். ஆந்திரகவிகளில் ஒருவர் ‘‘அச்சதெனுத ராமாயணம்’’ என்று ஒருநூல் இயற்றியிருக்கின்றாரென்று கேட்டதுண்டு. அந்நூல் பிராசுர்யமடையவே யில்லையாம். எங்ஙனம் பிராசுர்யமடையும்? விசாலமான இதயமுள்ளவர்கள் இதனைக்குறித்து நகைக்கின்றனர். பலருடன் கலந்து உறவாடாதவனுக்குப் பலம் உண்டாகுமோ? அவன் தனித்துநின்று பயன் பெறுமை அநுபவத்திற் கண்டதே. இங்கிலிஷ் பாஷையை ‘‘நவதானியபாஷை’’ என்று ஒருவர் ஒருசபையிற் சொன்னார். அங்ஙனம் சொன்னவர், உடனே ‘‘அவ்வண்ணம் அப்பாஷை பல பாஷை மொழிகளையும் போற்றிக்கொண்டிருப்பதனாலேயே, சர்வசக்தியும் வாய்ந்துள்ளது’’ என்றார். நம் தமிழ்மொழியும் பிறபாஷைச் சொற்களையும் சகோதரமாகப் பாவித்திருப்பதனால், ஆங்கிலமொழிக்கு அடுத்தபடியாகச் சொல்லும்படியிருக்கிறது. ஓர் கவிஞர், ‘‘கன்னித்தண்தமிழ்’’ என்றார்: காரணமென்னை? தமிழ் இன்னும் வளரும் தன்மையையுடையதாயும், இளமையையும் வலிமையையும் உடையதாயும் இருக்கின்றதென்பதாம். ஆயின், தமிழில் குறித்த பொருளை விளக்குவதற்குத் தக்க சொற்கள் வழக்கில் இருக்க, அவற்றை விட்டுப் பிறபாஷைமொழிகளை வழங்குபவர், பாஷைத் துரோகிகளேயாவர். அவர்களால் நம் பாஷைச்சொற்கள் அருகிப் பாஷை க்ஷீணதசையை அடைந்துவிடுமென்பது திண்ணம். தமிழில் சுதேசமித்திரன் போன்ற பிராசுர்யமடைந்திருக்கும் பத்திரிகைகள் சுத்தத்தமிழ்மொழிகளையே வழங்கி வேண்டும்போது வேறுமொழிகளையும் தழுவி எவ்விஷயத்தைப்பற்றியும் யாதொரு சிரமமுமின்றிக் குறித்த பொருளை நன்குவிளக்கியெழுதுகின்றனவன்றோ? அவை அவசியமானபோதன்றி மற்ற விடங்களில் வேறுசொற்களை ஆளுகின்றனவோ? காலதேசவர்த்தமானங்களால் நூதனச் சொற்களை ஆங்கிலம் முதலியவை கைக்கொள்ளுதல் போலவே, தமிழும் புதியசொற்களைப் படைத்துக்கொள்ளுகின்றமையைச் சுதேசமித்திரனைப் படிப்பவர் அறிவர்.

அத்தகைய சொற்களை விலக்கவொண்ணாது; விலக்கினாலும் தடைப்படமாட்டா. இது தத்துவம்.

இனி, தமிழில் வடமொழிகளையும், பிறமொழிகளையும்வைத்து வழங்குபவர்களில், அவற்றைச் சிலர் திரித்தும் சிலர் திரியாமலும் வைத்து வழங்குவதனால் அபிப்பிராயபேதம் உள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. தமிழில் ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தைகளைத் திரித்து வழங்குவதற்கு நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்களில் விதி அமைந்திருக்கிறது. திரியாமல் வழங்கலாம் என்பதற்கு விதி இல்லை. ஆயின், அவ்வப்பாஷைச் சொற்களைத் திரியாமல் அப்படியே சுயரூபத்துடன் வழங்கவேண்டுமென்பவர்கள், அவற்றிற்கு விகாரத்தைச் செய்வது நன்றன்று என்கின்றனர். பிராமணர்களல்லாதவர்களும், கிறிஸ்தவர்களும், சிறுபான்மை மகமதியர்களும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷைச் சொற்களிற் பழக்கமும், அவற்றை விகாரமாக்காமல் சொல்லவும் எழுதவுங் கூடிய வழக்கமும் பெற்றிராமையால், அவற்றைச் சுயரூபத்துடன் வழங்குவதில் பெரிதும் இடர்ப்படுகின்றனர். நூல்களை இயற்றி வெளியிடுபவர்கள், மொழிகளைச் சிதைத்து வழங்குதல், சிதையாது வழங்குதல் என்னும் விஷயத்தில் யாரைத் திருப்திப்படுத்துவது? என்று மயங்குகின்றனர். இவற்றிற்கு உதாரணம் குறிப்போம்:—சிதைத்து வழங்குகின்றவர்கள் (வட சொற்களில்) பாஷையைப் பாடையென்றும், அவித்யா என்பதை அவிச்சையென்றும், பத்நியைப் பன்னியென்றும், வ்ருஷபத்தை இடபமென்றும், பங்கஜத்தைப் பங்க

யமென்றும், ஸ்தோத்ரத்தைத் தோத்திரமென்றும், ஊர்வசியை உருப்பசியென்றும், தௌதவஸ்திரத்தைத் தோவுத்தியென்றும் கூறுகின்றனர்; எழுதுகின்றனர்; பிறவும் இங்ஙனமே. (பிறபாஷைச்சொற்களில்) இங்கிலிஷில்யூரோப்என்பதை ஐரோப்பா என்றும், ஏஷியா என்பதை ஆசியா என்றும், இங்கிலிஷ் என்பதை ஆங்கிலம் என்றும், ஹாஸ்பிடல் என்பதை ஆஸ்பத்திரி என்றும், ஆன் டிமாண்ட் என்பதை அண்டிமாண்டு என்றும், வில் என்பதை உயில் என்றும், மேட் ஓவர் என்பதை மேடோல் என்றும் வழங்குகின்றனர்; பிறவும் இங்ஙனமே. சிதையாது வழங்குவதற்கு உதாரணம்:—ம்ருகம், ப்ராணி, வ்ருத்தம், ஸ்தூலம், பிக்ஷா, ப்ராஹ்மணர் என்பனவும், பிறவும். இவற்றைப் பிராமணரல்லாதவர்கள் உச்சரிப்பதற்குப் படும் சிரமம் சொல்லிமுடியாது. 'ஆயினும், சொற்களைச் சரியாக வைத்து உச்சரிப்பதிலும் எழுதுவதிலும் சிரமம் இருப்பினும், அதைக்குறித்துத் தெரிந்தவர்கள் விகாரப்படுத்தி வழங்கிடலாமோ? வழங்குவதற்குச் சிலர் அல்லது பலர் கஷ்டப்படுவதைக் குறித்தே பாஷைச்சொற்கள் இயற்கையும் பரிசுத்தமும் பழமையுமான தம் சுயரூபத்தை இழக்கலாமா?' என்று வாதிக்கின்றனர். சிலர் இவ்விரு பக்ஷத்தாரையும் தழுவவேண்டுமென்று உச்சரிப்பதற்கு மிகவும் கடினமானவற்றை விகாரப்படுத்தியும், மற்றவற்றை இயற்கையுருவமாக வைத்தும் வழங்குகின்றனர். சில சொற்களைத் திரித்தாலும் ஆபாசமாகத் தெரிகின்றது. சிலவற்றைத் திரியாமல் சுயரூபமாக வைத்து வழங்கினாலும் நன்றாயில்லை. எவை வழக்கில் பிரபலமடைந்திருக்கின்றனவோ, அவற்றிற்குத் தடைசெய்யலாகாது என்பதே ஒப்பமுடியுங் கொள்கையாகலாம் என்பர் அறிஞர். பிராமணரல்லாதவர்கள் ஜ, ஷ, ஸ, ஹ, க்ஷ முதலியவற்றை அறியாதிருந்தால், வருந்தியாவது கற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; இல்லாவிட்டால், பாஷை முதலிய சொற்களைப் பாடை முதலியனவாக வைத்து வழங்கினால் எவ்வளவு விகாரம்! இங்ஙனமே F. Z முதலிய பிறமொழிகளிலுள்ள உச்சாரணங்களையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியம்.

Ladies' Section.

ஸ்திரீகள் பகுதி.

VEGETABLES AND FRUITS.

காய்கறிகளும், பழங்களும்.

காய்கறிகளும் பழங்களும் நான்கு வகைப்படும். அவையாவன; (1) சர்க்கரை சம்பந்தமுள்ளவைகள், (2) பசுமை நிறமுள்ளவைகள், (3) அதிக ஜலசம்பந்தமுள்ளவைகள், (4) தொடுசுவையுள்ளவைகள். உருளைக்கிழங்கு, முள்ளங்கி, ஈரவெண்காயம், சர்க்கரைவள்ளி முதலானவைகள் தித்திப்பின் சம்பந்தமுள்ளவைகள். இவைகளும் வாழைப்பழம், கரும்பு முதலியவைகளும் சிலாக்கியமான ஆகாரம். கத்தரிக்காய், வெண்டைக்காய், அவரைக்காய், கொத்தவரங்காய் முதலியவைகள் பசுமைநிறமுள்ளவை. இவை தேகத்திற்குப் பலத்தைக் கொடுக்கும். வெண்டைக்காயில் நிபாக்கினி என்று சொல்லப்படும் "பாஸ்பரஸ்" அதிகமாக இருப்பதனால், அதை அதிகமாகச் சாப்பிடலாம். வெள்ளரிக்காய், பூசனிக்காய், கொம்மட்டி, பலாக்காய், மாங்காய், பலாப்பழம், மாம்பழம், கெட்டி முந்திரிப்பழம் முதலியவைகள் அதிக ஜலசம்பந்தமுடையவை. புளியங்காய், புளியம்பழம், எலுமிச்சங்காய், மஞ்சள், பச்சைக்கொத்துமலி, கருவேப்பிலை, மிளகு, ஓமம், மிளகாய் முதலியவைகள் தொடுசுவையுள்ளவைகள். பாதி பழுத்த காய்களையும், அதிகம்பழுத்த பழங்களையும் உட்கொள்ளக்கூடாது. அஜீர்ணமும், வயிற்றுப்போக்கும் உண்டாகும். மலச்சிக்கலால் கஷ்டப்படுகிறவர்கள், ஏராளமாகக் காய்கறிகளையும், பழங்களையும், கீரைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம். வெகுநாளாய்க் காய்கறிகளை உபயோ

கித்து வந்தவர்கள், திடீரென்று அவைகளின் உபயோகத்தை நிறுத்தக்கூடாது. அப்படிச் செய்தால், இரத்தம் அசுத்தப்பட்டு, சொறி, கரப்பான் முதலான வியாதிகள் உண்டாகும்.
—சக்ரவர்த்தினி.

ASAFOETIDA.
காயம்.

ஈரமாயும், வெள்ளுள்ளிவாஸனையுடைய காயுமுள்ள காயத்தை ஔஷதமாய் உபயோகிக்கும் விஷயத்தைப்பற்றி "வைத்தியகலாநிதி" யில் எழுதப்பட்டிருப்பதாவது:—

சுமார் ½ அல்லது 1 பலம் காயத்தை 8 அவுன்ஸ் ஜலத்தில் சிறுகச்சிறுகத் தேய்த்துக் கரைத்து, ஒருவிதக் கட்டிப்பால்மாதிரி ஆனவுடன், வடிகட்டி, குப்பிகளில் வைத்துக்கொண்டு, ½ முதல் 1 அவுன்ஸ்வரையில் நடுப்பிராயத்திலிருப்பவர்களுக்குக் கொடுத்துவரலாம். ஸூதக வாயுஸூதகமூர்ச்சை (Hysterical fits), நெடு நாட்களாகத் தொந்தரைசெய்யும் இருமல், சுவாஸகாசம், வாயு, கடினமான விக்கல், குன்மவலி இந்தவியாதிகளை மேற்கூறிய திரவம் பல சமயங்களில் நற்குணமுண்டாக்குவதுண்டு. இந்தத் திரவத்தை இரண்டுமணி நேரத்திற்கு ஒரு முறை கொடுத்துவரலாம். ½ பலம் சுக்கை நன்றாகச் சிதைத்து, 4 ஆழாக்கு ஜலத்தில் சேர்த்து, ஒருஆழாக்காக வற்றவைத்து, வடிக்கட்டியெடுத்து, அதில் 1 அவுன்ஸ் கஷாயத்தில் மேற்கூறிய காயத்தின் திரவத்தையும் கலந்து உட்கொள்ளுவது நலம். வலி மிகவும் அதிகமாயிருந்தால், அரைக்குன்றிமணி எடை அபினியை அத்துடன் கலந்து உபயோகிக்கலாம்.

குழந்தைகளுக்குக் காணும் வயிற்றுப் பொருமல், குன்மவலி முதலியவற்றிற்கு, மேற்சொன்ன காயஜலத்தில் ஒரு தேக்கரண்டியளவு எடுத்து, சிறிது சருவாப்பட்டைத் தூளோடாவது, ஓமத்திராவகத்துடனாவதுகொடுக்கலாம். தேகம் வெளிறிப்போயுள்ள குழந்தைகளுக்கு இந்த திரவத்தை ஒரு தேக்கரண்டியளவில் இரண்டொரு மணிக்கொருமுறையாகக் கொடுத்துவந்தால், வியாதி சாந்தமாகும். குழந்தைகளை நெடு நாட்களாகப் பிடித்துவரும் இருமலுக்கு இது மிக உபயோகமாயிருக்கும்; ஆனால், இதைக் கொடுக்கும்போது ஜ்வரமிருக்கக்கூடாது அதிகவயதான குழந்தைகட்குக் காயஜலத்தைக் கிரமமான அளவில் அதிகமாகக் கொடுத்து வரவேண்டும். ஜ்வரம் இல்லாமலிருந்தால் கக்கிருமலால் கஷ்டப்படும் குழந்தைகளுக்கு வேளைக்கு ஒரு தேக்கரண்டி வீதம் தினத்திற்கு நாலைந்து முறை இந்தத் திரவத்தைக் கொடுத்துவருவதனால் நற்குணம் ஏற்படுவதுண்டு.

Boys' Section.
சிறுவர் பகுதி.

ARIYAN MORAL STORIES.
ஆரிய நீதிகதைகள்.

1. "மலர்மிசை ஏகினன் மாணடி சேர்ந்தார்,
நிலமிசை நீடுவாழ்வார்."

யாவரையும் சிருஷ்டித்த கடவுள் தாம் நினைத்ததெல்லாம் செய்யக்கூடிய சக்தியுடையவர்; அன்பால் தம்மைத் தியானிப்பவர்தஹ்ருதயகமலத்தில் அவரவர் நினைத்த வடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருப்பார். அவர் யாவற்றையும் அறிந்தவர். அவர் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம் இவற்றைச் செய்பவர். உடல், உயிர், கல்வி, செல்வம் முதலியவற்றை நமக்குக் கொடுத்துதவியவரும் அவரே. அவர் பரமகருணாநிதி. இத்தகைய கடவுளது பாத கமலத்தைத் தியானஞ் செய்பவர், கல்வி, செல்வம் முதலியவற்றை எளிதிற் பெறுவர். ஆகலின், நாம் கடவுளைத் தினந்தோறும் தொழவேண்டும்.

உதாரணம்.

சில காலத்திற்குமுன் சீர்காழியில் சிவபாதஹ்ருதயர் என்ற ஓர் பிராமணர் இருந்தார். அவர் மகாசிஷ்டர்; எப்பொழுதும் கடவுளை

மெய்யன்போடு தொழுதுகொண்டு வந்தார். அவர் ஒருநாள் ஸ்நானம் செய்வதற்காகக் குளத்திற்குப் போகும்பொழுது, தமது புதல்வனாகிய ஆளுடைய பிள்ளையையும் தம்முடன் அழைத்துச்சென்றார். அப்பொழுது ஆளுடைய பிள்ளையாருக்குமூன்றே வயதாயிற்று. சிவபாதஹ்ருதயர் குளத்தை அடைந்ததும், தம் குழந்தையைக் குளக்கரையின்மேல் உட்காரவைத்து, தாம் ஸ்நானம் செய்வதற்காக நீருள் மூழ்கினார். குழந்தை தன் தந்தையைக்காணாமையால், "அம்மா! அப்பா!" என்று அழுதது. சிவபாதஹ்ருதயர் நீருள் மூழ்கியிருந்ததனால் குழந்தையின் அழுகுரலைக் கேட்கவில்லை. குழந்தை, ஒருவரும் தன்னிடம் வாராததனால், மேன்மேலும் உரத்து அழத்தொடங்கிற்று. அந்தக் குழந்தையின் அழுகைக்குரலைக்கேட்டார் பரமசிவன். உடனே அவர், தமது மனைவியாகிய பார்வதியைப் பார்த்து, "காதலி! ஓர் குழந்தை 'அம்மா! அப்பா' என்று அழுகிறது. அதன் அழுகையைநீக்க எவரும் அதனிடம் செல்லவில்லை. நாம் உலகத்திற்கெல்லாம் தாயும் தந்தையுமாயிருப்பதனால், நாம் போய் அக்குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்திவரலாம், வா!" என்று சொல்லி, பார்வதியையும் அழைத்துக்கொண்டு, அந்தக் குழந்தைக்கு எதிரில் வந்தார். பிறகு பார்வதி, ஒரு கிண்ணத்தில் பாலைக் கறந்து, குழந்தைக்குக் கொடுத்தாள். குழந்தை அப்பாலைக் குடித்துவிட்டு அழாமல் இருந்தது. உடனே பார்வதியும் பரமசிவனும் மறைந்துவிட்டார்கள். ஸ்நானம் பண்ணி முடிந்ததும், சிவபாதஹ்ருதயர் தம்குழந்தையை அணுகிப்பார்த்தார். குழந்தையின் வாயில் பால் ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது. அதைப்பார்த்து அவ்வந்தணர், 'உனக்கு யார் பால்கொடுத்தார்?' என்று தம் குழந்தையைக் கேட்டார். கடவுள் கொடுத்த பாலைக் குடித்ததனால். அக்குழந்தை, "கடவுள் தம் மனைவியோடு வந்து பால்கொடுத்துச் சென்றார்" என்று செப்புளால் பதில் சொல்லிற்று. பிராமணர் அதைக் கேட்டுப் பரமசந்தோஷமடைந்து, கடவுளைப் பலவாறு துதித்தார். பின்பு அவர் குழந்தையை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். அதுமுதல் அக்குழந்தைக்கு, 'திருஞானசம்பந்தர்' என்ற பெயர் வழங்கிற்று. கடவுளின் கருணைக்கு அளவில்லை. அவரை வணங்குவோர் மேன்மைபெறுவது நிச்சயம்.

---

2. "சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு,
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையாதற்று."

பூமியை ஒருவன் கையினால் அறைந்தால் தன்மேலே பயனாக ஏற்படுவதுபோல, கோபத்தைப் பொருளாகக் கொண்டவன் வருந்துவான். கோபத்தினால் கோள், துணிவு, துரோகம், பொறாமை, பிறன்குணத்தைச் சகியாமை, பிறர் பொருளை அபஹரித்தல், காரணமின்றி அடித்தல், திட்டுதல் ஆகிய எட்டுத்துர்க்குணங்கள் உண்டாகின்றன. ஆதலின், இது துர்க்குணங்களில் தலைமை பெற்றது. வேரை அறுத்துவிட்டால் மரம் வளராமைபோல, கோபத்தை அடக்கிவிட்டால் ஏனைய தீக்குணங்கள் தாமே தணியும். கோபம் பலசமயங்களில் தீமையையும், சிலசமயங்களில் நன்மையையும் பயக்கும். ஆயினும், அதனை மிகுதியும் கையாடலாகாது. கோபமுள்ளவனுக்குத் தருமம் விக்கிக்காது; தவமும் வீணாகிவிடும்; அவமானமும் நேரும். ஆதலின், அது தோன்றும்போதெல்லாம் அடக்கி வெளிப்படாமல் தணிக்கவேண்டும். கோபம் தோன்றியவுடனே தணிப்பவரே சிறந்தவராவர்.

உதாரணம்.

முன்னொருகாலத்தில் அம்பரீஷன் என்ற ஒரு அரசன் இருந்தான். அவன் மனுநீதி தவறாமல் தன் ராஜ்யத்தைச் செவ்வையாய் ஆண்டுவந்தான். அவனிடம் ஸகல நற்குணங்களும் நற்செய்கைகளும் குடிகொண்டிருந்தன. அவன் ஒருநாள் (துவாதசி தினம்) வழக்கப்படி அதிதிகளுக்கு விருந்துசெய்ய விருப்பங்கொண்டு, பல பெரியோர்களை வரவழைத்தான். அவ்வாறு வந்த பெரியோர்களில் தூர்வாஸமுனிவரும் ஒருவர். தூர்வாஸமுனிவர் ஸ்நானம் செய்து வருவதாக வேந்தனிடம் சொல்லிவிட்டு யமுனைநதிக்குச் சென்றார். அப்பொழுது பலபெரி

யோர் பசியுடன் காத்திருந்தனர். வெகு நேரமாகியும் தூர்வாஸர் வரவில்லை. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திற்குள் துவாதசி போய்விடுகின்றமையால், அதற்குள் பாரணை செய்யாவிடில் விரதம் பங்கமடையும். ஆதலால், அம்பரீஷன் அங்கு வந்திருந்த பெரியோரிடம் அநுமதி பெற்றுக் கொஞ்சம் தீர்த்தத்தை அருந்தினான். அதற்குள் தூர்வாஸர் வந்து, அரசன் தாம் சாப்பிடுவதற்குமுன் தண்ணீர் பருகியதை அறிந்து, பெரிதும் கோபங்கொண்டார். உடனே அவர் தமது சடையிலுள்ள சில கேசங்களைக் கிள்ளி, அம்பரீஷனைக் கொல்வதற்காக அவன்மேலே எறிந்தார். அதிலிருந்து ஒரு அரக்கன் உண்டாகி அரசனைத் துரத்தினான். அப்பொழுது, அம்பரீஷன் கலங்காச் சித்தத்துடன் திருமாலைத் தியானித்துத் துதிசெய்தான். உடனே மஹாவிஷ்ணு ஒரு சக்கரத்தை அனுப்பி, அரசனைக் காக்கும்படி ஏவினார். வந்தசக்கரம் அரக்கனைக்கொன்று, முனிவரையும் சென்றவிடமெல்லாம் சென்று துரத்திற்று; முனிவர் பயந்துவிட்டார். உடனே அவர் மஹாவிஷ்ணுவிடஞ்சென்று, "நான் கோபங்கொண்டது தவறு. என்னைப்பொறுத்துக் காக்கவேண்டும்" என்றார். திருமால், 'நான் மன்னிக்க முடியாது. அம்பரீஷனிடம் போம்' என்றார். அவ்வாறே முனிவர் அம்பரீஷனிடம் சென்று அவனை வேண்டினார். அப்பொழுது, அரசன் அந்தச் சக்கரத்தைப் போகச்சொல்லித் துதித்தான். உடனே சக்கரமும் அவரை விட்டுச் சென்றது. தூர்வாஸர் கோபங்கொண்டமையாலன்றோ இவ்வளவு கஷ்டங்கள் உண்டாயின? ஆதலால், கோபத்திற்கு இடங்கொடுப்பது கூடாது.

THE WAY TO HELP.

உபகாரத்தின் விதி.

ஒரு ஆதரவுமில்லாத ஏழைகளே தருமத்திற்கு அருகர்கள். உண்டானவர்களுக்கு தானம் கொடுத்தலினால் இதற்குச் சமானமான பலன் உண்டாகாது. ஒருதடவை விதைத்த பூமியில் மறுபடியும் விதைப்பதனால் இரண்டு பயிரும் கெடும்.

எப்படி பசும்சாணத்தை குப்பலாய்ப் போடும்பொழுது அஸஹியமாகவும் அதே சாணத்தினால் பூமியை மெழுகினால் பரிசுத்தமாகவுமாகிறதோ அப்படியே ஒரு பாக்கியவான் தன் தனத்தைப் பிறருக்குதவாமல் சேர்க்கிறபொது அவனை ஜனங்கள் லோபி என்பார்கள்; ஆனால் தன் சக்திக்கியன்றவளவு பிறருடைய வேண்டுகோளறிந்து அதே தனத்தை உதவுகிறபோது இந்த கெட்ட பேர்போய் பரோபகாரி என்று கொண்டாடப்படுவான்.

விதைவிதைப்பவன் பூமியில் விதையைத் தெளிக்கிறான், அது விஸ்தாரமாய்ப் பயிராகிறது. அதேரீதியாய் தயவோடு ஏழைகளுக்கு தானம்செய்தல் நமக்குச் சந்தோஷமும் அவர்களுக்குத் திருப்தியும் உண்டாக்குகிறது. அதெப்படியென்றால் : எப்பொழுது ஏழைகளுக்குத் தானம்செய்கிறோமோ அவ்வளவும் கடவுளுக்குக் கடன் கொடுத்தமாதிரியாதலின் கடவுளும் நம்மிடத்தில் கிருபையுள்ளவராக விருப்பார்.

ஆகவே நாம் பாத்திரமறிந்து பரிந்துகொடுத்து தருமம் செய்தல் கடவுளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் திருப்திகரமான செய்கையாயிருக்கின்றது.—விவேகசிந்தாமணி.

புதிதாய் வந்த புத்தகங்கள்.

ஐரோப்பிய யுத்தம்	1	8	0
ஞானதீபிகை	0	12	0
ரத்தினப்பிரகாசம்	0	8	0
முகம்மது நபீ அவர்களின் உபதேசரத்நம்	0	10	0
ஸாதனை...	0	6	0
சாரங்கதர ஸம்ஹிதை	3	0	0
ஸ்வர்ணகாந்தி அல்லது இருமனைவிகள்	1	0	0
மனம்போல் வாழ்வு	0	8	0
அகமே புறம்	0	8	0

மானேஜர், ஜனோபகாரி ஆபீஸ், வேலூர்,

Review of the Press.

பத்திரிகை ஆராய்ச்சி.

PREVENTION OF CHOLERA.

காலராவைத் தடுத்தல்.

காலரா நோயானது அசுத்தமான தண்ணீர் மூலமாகவே ஜனங்களுக்குள் பரவுகின்றது. இந்நோய் பரவியிருக்கும் காலங்களில் ஜனங்கள் தாங்கள் உபயோகிக்கும் தண்ணீரைச் சுத்தம்செய்த பிறகே உபயோகிக்கவேண்டும். காலராநோய் கண்ட பிணியாளியைப் பராமரிக்க வேண்டிய விஷயமாய், ஸமீபத்தில் வெளிவந்த "வைத்தியகலாநிதி" யில் ஒரு நிருபர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :—

1. நோய்கண்ட மனிதனைத் தனியாய்வைப்பது: அதாவது, அவன் இருக்குமிடத்தில் சிகித்ஸைக்கு அவசியமானவர்களைத் தவிர வேறு எவரும் வரக்கூடாது.

2. ரம்பத்தூள், நெல்லுமி, அல்லது சுலபமாய் எரித்துவிடக்கூடிய வேறு எந்த வஸ்துக்களிலாவது வாந்தியையும் பேதியையும் வாரி, வேண்டுமானால் கிரோஸின் எண்ணெய் சேர்த்து, அவைகளை வீட்டிலோ அல்லது அதன் அருகிலோ எரித்துவிடுவது.

3. வாந்திபேதியோடு எவ்விதத்திலும் ஸம்பந்தப்பட்ட கந்தைத்துணி முதலியவைகளை எரித்துவிடுவது.

4. நோயாளிக்கு ஒத்தாசையாய் இருப்பவர்கள் மிகவும் சுத்தமாயிருத்தல். சுத்தம் செய்யும் மருந்து கிடைக்குமானால் கைகளைச் சுத்தம் செய்துகொள்வது.

5. நோய்கண்ட வீட்டை முடியுமானால் நன்றாக முழுவதும் சுத்தி செய்வது.

காலராகாலத்தில் ஒவ்வொருவரும் கீழ்க்கண்ட சுகாதார விதிகளைக் கவனிக்கவேண்டும்.

இடம்.

1. ஒவ்வொருவீடும் முழுவதும் சுத்திசெய்யப்படவேண்டும். அதாவது: எரு, அசுத்தஜலம், மாட்டுக் கொட்டாயிலுள்ள குப்பை இவைகளை அப்புறப்படுத்தவேண்டும்.

2. அப்படியே அப்புறப்படுத்தியுங்கூட ஈரமாயும், அசுத்தமாயும் இருந்தால், உலர்ந்த சுத்தமான மண் தெரிகிறவரையில் தரையைத் தோண்டவேண்டும்.

3. அப்படி தோண்டிய மண்ணை ஊருக்கு வெகு தூரம் எடுத்துச்சென்று வயல்களுக்கு எருவாக உபயோகிக்கலாம். சுத்தமான இடத்திலிருந்து புதுமண் கொண்டுவந்து தோண்டின தரையில் போட்டு நிரப்பவேண்டும்.

4. வீட்டை உள்ளேயும், வெளியேயும், வெள்ளையடிக்க நிர்வாகமில்லாத பக்ஷத்தில், உள்ளேமட்டுமாவது வெள்ளையடிக்கவேண்டும். படுத்துத் தூங்கும் அறையிலுள்ள தூண்களிலும் உத்தரங்களிலும் தொங்கியிருக்கும் துணியையும் மற்ற வேறு எல்லாவஸ்துக்களையும் எடுத்து எறிந்துவிடவேண்டும்.

5. எப்போதும் கூடியவரையில் சுத்தக் காற்று உலாவும்படி வீட்டுக் கதவுகளையும், ஜன்னல்களையும் திறந்துவைத்திருக்கவேண்டும்.

6. வீட்டுக் கக்கூஸை ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தடவை சுத்தம் செய்து, அசுத்தம் கொஞ்சமேனுமில்லாமல் வைத்திருக்கவேண்டும்.

7. வீட்டுச்சாக்கடையை ஒருநாளைக்கு இரண்டு தடவை கழுவிவிடவேண்டும்.

8. ஆடுமாடுகளின் மூத்திரங்கள் தங்க அமைக்கப்பட்டிருக்கும் குழிகளையும் சாக்கடைக்குழிகளையும் அன்றன்று சுத்திசெய்யவேண்டும்.

நபர்.

1. தேகத்தையும் துணிகளையும் மிகவும் சுத்தியாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மெலிந்திருப்பவர்கள் வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். தண்ணீரை உபயோகிக்கக் கூடாது.

2. ஆகாரம் சொற்பமாயும், ஆனால் பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும், நல்லதாயுமிருக்கவேண்டும்.

3. அஜீர்ணமுண்டாகக்கூடிய பதார்த்தங்கள், கீரைகள், பழங்கள் இவைகளை நீக்கவேண்டும்.

4. மிதமிஞ்சி மதுபானம் செய்தல், துர்ஸ்ஸம்போகம் இரவில் அதிகநேரம் விழித்திருத்தல், குளிரிலும் பனியிலும் அடிபடுதல் இவைகளை நீக்கவேண்டும்.

5. பழைய சோற்றை ஒருபோதும் உபயோகப்படுத்தக்கூடாது. பூச்சிகள் ஆகாரத்தின்மீது உட்காராமல் ஜாக்ரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். வேக வைக்காத பதார்த்தங்களைப் புஜிக்கக்கூடாது. வேக வைப்பதற்குமுன் கொதித்துச் சுத்தியான வெந்நீரில் நன்றாக அவைகளைக் கழுவவேண்டும். வயிற்றுக்குக் கெடுதி உண்டாகாத அளவு சாப்பாட்டில் உப்பைத் தாராளமாய் உபயோகப்படுத்தவேண்டும்.

6. வீட்டில் அசுசியான தண்ணீரை வைத்திருக்கக் கூடாது; சுத்தமான ஜலத்தையே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

7. குடிதண்ணீர் வாய் அலம்பவோ, குடிக்கவோ உபயோகிப்பதற்குமுன், கொதிக்கும்படி நெருப்பில் காய்ச்சப்படவேண்டும்.

8. பேதிக்கு ஒருமருந்தும் சாப்பிடக்கூடாது.

9. அஜீர்ண சின்னங்கள் எவையேனும் இருந்தால், உடனே தக்க மருந்து சாப்பிட்டு அவைகளைத் தடுக்க வேண்டும்.

10. எவ்விஷயத்துக்கும் சிறிதும் பயப்படக் கூடாது. காலரா சமாசாரத்தைப்பற்றி அடிக்கடி நினைப்பதாவது பேசுவதாவது கூடாது.

RHINOCEROS BEETLE.

தென்னைமரத்து வண்டுகள்.

இரண்டு தினுசு வண்டுகள் தென்னை மரங்களையும் மற்றைப் பனை தினுசுகளையும் பீடித்து அச்செடிகளுக்கு மிக்க நஷ்டத்தை உண்டாக்குகின்றன. அவைகளில் ஒன்று தமிழில் தென்னம் வண்டென்றும், மலையாளத்தில் செள்ளுவென்றும் சொல்லப்படும். அது தலையில் ஒருகொம்பையுடைய கறுப்புவர்ணமுள்ள வண்டு. இது குருத்து ஓலைகளையும் மரத்தின் மண்டையிலுள்ள மட்டைகளையும் துளைத்து நாசமாக்கும். இளந் தென்னை மரங்களை இவ்வண்டுகள் துளைத்து அதிகம் நாசமாக்குவதைப்போல் முற்றின மரங்களைக் கெடுப்பதில்லை. இவைகள் செத்துப்போன அடிமரங்களிலாவது அல்லது எருக்குழிகளிலாவது முட்டைகளிட்டு அவைகளிலிருந்து வெளிவந்து, அழுகும் வஸ்துக்களைத் தின்று பெரியவையாகின்றன. இப்புழுக்கள் நாளாவட்டத்தில் மேற் சொன்ன வண்டாய் மாறுகின்றன.

தமிழில் செவ்வண்டென்று சொல்லப்பட்ட இன்னொரு ஜாதி வண்டு உண்டு. இது முன் சொன்ன கறுப்பு வண்டைவிடச் சிறியது. இதை அதனுடைய நீண்டவளைவுள்ள மூக்கால் கண்டறிந்துகொள்ளலாம். இதுபனைகளின் உச்சிகளில் சாதாரணமாய்த்தென்னம் வண்டாலாவது அல்லது பனைமரம் ஏறுகிறவர்களாலாவது செய்த காயங்கள்பட்ட இடங்களில் முட்டைகள் வைக்கும். இவற்றினின்று வெளிப்படும் புழுக்கள் உச்சி மரத்தைத் துளைத்துச் செடிகளைக்கொன்றுவிடும். இப்புழுக்கள் நார் இழைகளைக்கொண்டு ஒரு கூடு கட்டி அதில் ஸ்தம்பித்திருந்து சுமார் இரண்டுவாரங்களில் உருமாறி வண்டுகளாகின்றன.

இவற்றின் கெடுதல்களை மாற்றக்கூடிய வழிகள்.

(1) தென்னம்வண்டு, தான் அதிகமான கெடுதி செடிகளுக்குச் செய்யாவிட்டாலும், செவ்வண்டினால் உண்டாகும் நஷ்டத்துக்குக் காரணபூதமாயிருக்கிறது. இந்தத் தென்னம் வண்டை வெகு சுலபமாய் ஒரு வண்டெடுக்கும் இருப்பு ஊசி கொண்டு எடுத்துவிடலாம்.

(2) இவ்வண்டுகளை அப்புறப்படுத்தியபின் அவைகள் துளைத்திருக்கும் துளைகளைத் தாரினால் தடவி மண்கொண்டு மூடிவிடுவதுடன் பனையேறிகள் மரங்களில் செய்திருக்கும் காயங்களிலும் மேற்சொன்ன தாரைத் தடவவேண்டும். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் செவ்வண்டுகள் மரங்களிலிருக்கும் காயங்களில் முட்டைகளை வைத்து நாசமாக்கிவிடும். இவ்வண்டுகள் மரங்களில் முட்டைவைத்தபின் மரங்களை இவைகளின் பாதையிலிருந்து சுலபமாய் நிவிருத்திக்க முடியாது.

(3) பொடிமணலும் உப்பும் சமபாகம் கலந்து ஒரு வருஷத்திற்கு இரண்டுதடவை மரங்களின் உச்சியில் மட்டைகளுக்கிடையே கொஞ்சம் போடலாம். இதனால் தென்னம் வண்டைத் துரத்திவிட ஏது உண்டு.

(4) செவ்வண்டினால் பீடிக்கப்பட்ட மரங்கள் திரும்பவும் பிழைக்கமாட்டா. ஆகையால், அவைகளைத் தாமதமின்றி வெட்டிவிடவேண்டும். இந்தப் புழுக்களோடு இந்த மரத்தின் உச்சியை நிர்மூலமாக்கிவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இதிலிருக்கும் புழுக்கள் பின்னால் வண்டுகளாக மாறிப் புது மரங்களை நாசமாக்கும்.

(5) தோப்பில் செத்துப்போன மரங்களை அப்போதைக்கப்போது வெட்டிக் கீறியுடைத்துக் காயப்போட வேண்டும். அவைகளை அழுகவிடவேகூடாது. ஏனெனில், அழுகும் பதார்த்தங்களிலும் இடங்களிலும் தென்னம் வண்டு பல்கிப் பெருகும். தோட்டத்துக்குள் எந்த விதமான வஸ்துவும் அழுகிக் குவிய இடங்கொடுக்கக் கூடாது.

(6) இன்னும், மேற்சொன்ன வண்டுகளை ஒரு சுலபமான தந்திரத்தினால் நாசமாக்கலாம்: [illegible] வது: தென்னந் தோப்புக்களுக்கு மத்தியில் [illegible] சவுக்கமுள்ள குழிவெட்டி, அதில் சாணித்தல [illegible] அழுகவைத்து. இராக்காலங்களில் ஒரு வெளிச்ச [illegible] யும் வைத்துக்கொண்டிருந்தால், இவ்வண்டுகள் அ[illegible]கிய நாற்றத்தை வாசனை பிடித்துக்கொண்டு வெளிச்சத்தண்டைவந்து குழியில் விழுந்தவுடன் அதைப்பிடித்துக் கொன்றுவிடலாம். இந்த உபாயத்தைக் கையாளுகிறவர்கள், மேற்படி குழியிலிருக்கும் அழுகல் வஸ்துவை வண்டுகள் பிடித்தானவுடன், அப்புறப்படுத்தி மண்கொண்டு மூடிவிடவேண்டும். இல்லாவிடில், அந்த அழுகல் வஸ்துவே அதிகம் புழுக்களுண்டாக இடங்கொடுக்கும்.—திரவிடன்.

Notes.

குறிப்புக்கள்.

Sugar Industry in India.

இந்தியாவில் சர்க்கரைத் தொழில் :—இந்தியாவில் சர்க்கரைத் தொழிலானது அன்னியநாட்டு இறக்குமதியால் மிகவும் பாதகமடைந்திருக்கின்றது. ஜாவா தேசத்திலிருந்து இந்தியாவில் இறக்குமதி செய்யப்படும் சர்க்கரையானது சென்ற 25 வருஷங்களுக்குள் சுமார் 70,000 டன்களிலிருந்து 800,000 டன்களுக்கு அதிகப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் தேசத்தின் பல பாகங்களிலும் கரும்பு பயிர் செய்யப்படுவதானது குறையத் தலைப்பட்டது. உலகத்தில் கரும்பு பயிர்செய்யப்படும் தேசங்களுக்குள், இந்தியா முதன்மையான ஸ்தானத்தை வகித்திருந்தும், தனக்கு வேண்டியவளவு சர்க்கரை செய்துகொள்ளக்கூடாமலிருக்கின்றது. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி விவசாய இலாகாதார் கரும்பு சாகுபடி செய்வதையும், அதன் அபிவிருத்தியையும்பற்றிப் பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்துவருகிறார்கள். சர்க்கரை செய்யும் விஷயமும் நன்கு கவனிக்கப்பட்டு, பல நூதன யந்திரங்களைக்கொண்டு தொழில் செய்யப்படுகின்றது. இவ்வித முயற்சிகளின் நோக்கம் தொழிலைப் பல துறைகளிலும் விருத்திசெய்து அன்னியநாட்டு இறக்குமதியைத் தடுப்பதற்கென்றே கருதவேண்டும்.

The Consumption of Matches in India.

இந்தியாவில் தீப்பெட்டிகளின் செலவு :—இந்தியாவில் தீப்பெட்டிகள் ஏராளமாய்ச் செலவாகிவருகின்றன. சென்ற மார்ச்சு மாதத்தோடு முடிந்த 1916-ம் வருஷத்தில் $18\frac{1}{4}$ மிலியன் குரோஸ் அதாவது 160 கோடி தீப்பெட்டிகள் இந்தியாவிற்கு பற்பல அன்னிய நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியாயிருக்கின்றன. இந்தியா முழுவதிலும் இந்தத் தீப்பெட்டிகளின் செலவைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கின், வருஷம் 1-க்கு ஒவ்வொருவரும் 8 தீப்பெட்டிகளைச் செலவிட்டிருப்பதாகக் கணக்கேற்படுகின்றது. அதாவது: மொத்த ஜனத் தொகையில் ஒவ்வொருவரும் பிரதிதினத்திலும் $1\frac{1}{3}$ தீக்குச்சிகளை உபயோகித்திருக்கிறார்கள்.

The Textile Industry.

நெசவுத்தொழில்:—நெசவுத்தொழிலினுடைய அபிவிருத்தியானது இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் எவ்வாறுள்ளதென்பது கவனிக்கத்தக்கது. இங்கிலாந்தில் 1896-ம் வருஷத்தில் 660,000 நெசவுத்தறிகளும் 44,900.000 கதிர்களும் இருந்தன, அவை, 1916-ம் வருஷத்திற்குள் அதாவது: இருபது வருஷத்திற்குள் 808.000 நெசவுத்தறிகளும் 59,800,000 கதிர்களுமாக அதிகப்பட்டன. இந்தியாவில் 1896-ம் வருஷத்தில் 37,200 நெசவுத்தறிகளும் 3,933,000 கதிர்களும் இருந்தன. ஆனால், அவை, 1916-ம் வருஷத்தில் 110,000 தறிகளாகவும் 6,840,000 கதிர்களாகவும் அதிகப்பட்டன. மேலே சொல்லப்பட்ட கணக்கைக் கவனிக்கின்: இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் நெசவுத் தொழிலின் அபிவிருத்தியானது எங்ஙனமுள்ளதென்பது நன்கு விளங்கும். இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் 1896-ம் வருஷத்தில் நெசவுத்தறிகள் 1-க்கு 17 வீதமும் 1916-ம் வருஷத்தில் 1-க்கு 7 வீதமும், கதிர்கள் 1896-ம் வருஷத்தில் 1-க்கு 11 வீதமும், 1916-ம் வருஷத்தில் 1க்கு 8 வீதமுமாக விருத்தியடைந்திருக்கின்றன. இந்தியாவில் இவ்வளவு முற்போக்கு ஏற்பட்டிருப்பது சந்தோஷிக்கத்தக்கது.

A New Agricultural Implement.

ஓர் நூதன வியவசாயக் கருவி:—அமெரிக்காவில் நூதன வியவசாயக் கருவியொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாம். இந்தக்கருவியைக்கொண்டு உழும்போது நிலமானது உழப்பட்டுபோகின்றது. ப்ரம்படித்தலையும், இன்னும்விதைப்பதற்கு நிலத்தைச்சீர்திருத்தவேண்டிய பல காரியங்களையும் ஒரே சமயத்தில் இது செய்துவிடுகிறதாம். இதைஏராளமான பூஸ்திதியுடையவர்கள் வாங்கி உபயோகித்தால் தக்க பலன் கிடைக்குமென்று அமெரிக்கா பத்திரிகையொன்று எழுதுகிறது.

Indian Catton Industry.

இந்தியாவின் பருத்தித்தொழில் :—சென்றவருஷம் இந்தியா முழுவதிலும் 2,200,000 பேல்கள் பருத்தி செலவாயின அவற்றில்பம்பாயில்மாத்திரம் 1,100,000 பேல்கள் பருத்தி செலவாயிருக்கின்றன. இங்கிலாந்தில் லாங்க்ஷயர் வியாபாரிகளால் இந்தியாவின் பருத்தித் தொழிலுக்குப் பல அசௌகரியங்கள் ஏற்பட்டாலும், அதன்முற்போக்கானது நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்தேவருகின்றது. 1900-ம் வருஷத்தில் இந்தியா முழுவதிலும் 1,453,400 பேல்கள் பருத்தி செலவாயின. இவற்றினின்று 4,587,000 அந்தர்கள் நூலும் 98,000,000 பவுண்டுகள் துணியும் நெய்யப்பட்டன. 1910-ம் வருஷத்தில் 1,935,000 பேல்கள் பருத்தி செலவிடப்பட்டு, 5,600,000 அந்தர்கள் நூலும், 228,800,00 பவுண்டுகள் துணியும் உற்பத்திசெய்யப்பட்டன. 1915-ம் வருஷத்திலோ, பருத்தியின் செலவானது 2,100,000 பேல்களுக்கு அதிக்கப்பட்டது. இவற்றைக்கொண்டு 5,820,000 அந்தர்கள் நூலும் 277,000,000 பவுண்டுகள் துணியும் உற்பத்தியாயின. ஆகவே, 1900 வருஷம் முதல் 1915-ம் வருஷத்திற்குள் பருத்தித் தொழிலானது பல மடங்கு விருத்தியாயிருக்கின்றது.

Miscellaneous News.

நானாவித சங்கதிகள்.

நிலக்கரி போதுமானவளவு இப்போது கிடைக்காததனால், ஆங்காங்குத் தொழிற்சாலைகள் பற்பல கஷ்டங்களுக்குள்ளாயிருக்கின்றன. அமெரிக்காவில் மிஸ்டர் R. கோல்பரன்லவல் என்னும் நிபுணர் ஆங்குள்ள பல சிற்ப சாஸ்திர விற்பன்னர்களுக்குச் செய்த ஒரு பிரசங்கத்தில், சாதாரணக் கல், குப்பை, கூளம் முதலானவைகளுள்ள இடத்தை இருபது நிமிஷத்திற்குள் நிலக்கரிக் குப்பலாகச் செய்துவிடக்கூடுமென்று கூறினாரென்றும், அவ்விதமே கொஞ்சம் நிலக்கரியும் செய்து காண்பித்தாரென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இது ஓர் ஆச்சரியமன்றோ!

∴ ∴ ∴

விசித்ரமான நகரமொன்று அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த காலிபோர்னியாவில் கட்டப்படுகின்றதாம். அதை ஒரே இரவில் ரோம் ஆகவோ, லண்டனாகவோ, பாரிஸாகவோ, நியூயார்க்காகவோ மாற்றிவிடலாமாம். இது சினிமா வேடிக்கைக்காகக் கட்டப்படுகிறதாம். இதற்கு 20 லட்சம் அல்லது 40 லட்சம் டாலர் செலவாகுமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

∴ ∴ ∴

பரோடா மகாராஜா மிகுந்த செல்வமுள்ளவர். அவருக்குக் கோடிக்கணக்காக மதிப்புள்ள ரத்தினமாலைகள், வைரம், மரகதம் முதலியன இருக்கின்றன. அவரது கஜானாவில் ஒரு முத்துமாலை இருக்கின்றது. அது 10 அடி நீளமும் 6 அடி அகலமுமுள்ளது; முழுவதும் மிகவும் சிறந்த முத்துக்களால் பின்னப்பட்டு, மத்தியிலும் ஓரங்களிலும் வைரங்கள் வளைவாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் மதிப்பு 30 லட்சம் ரூபாய் என்றும், இதைச் செய்துமுடிக்க மூன்று வருஷங்கள் சென்றனவென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

∴ ∴ ∴

உலகத்தில் மிகுந்த உயரமான கோந்துமரமொன்று ஆஸ்ட்ரேலியாவில் இருக்கின்றதாம். அதன் உயரம் சுமார் 450 அடி என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது.

∴ ∴ ∴

நமது தேசத்தில் சுமார் 7 லட்சம் பேர்கள் பரதேசிகளாகவும், 4,222,241 பேர்கள் வெறும் பிச்சைக்காரர்களாகவும் காலங்கழிக்கிறார்களென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது.

வியாதிகளை நிவிருத்திக்கும்பொருட்டு நமது நண்பர் தமது அநுபவத்தினால் இந்த ஆவாரம்பூ பவுடரை காபிப்பொடிக்குப் பதிலாக உபயோகிக்கக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இது பருகுவதற்கு வெகு ருசியுள்ளதாயும், பார்ப்பதற்கு கோகோ நிறமாயுமுள்ளது. ஒவ்வொருவரும் இதை வாங்கி உபயோகிப்பது அவசியமாகும். விலை டின் 1-க்கு அணா 8. வேண்டுவோர்: வி. எ. ஆர். ஸ்வாமி, சுதேச வைத்தியர், வெங்கடன்குறிச்சி, பரமக்குடி என்று எழுதிப்பெறலாம்.

Books and Reviews.

புத்தகங்களும், விமர்சனங்களும்.

Swarnakanthi or The Two Wives.

ஸ்வர்ணகாந்தி அல்லது இருமனைவிகள்:—செங்கணிபுரம் S. V. நடராஜன் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட "ஸ்வர்ணகாந்தி அல்லது இருமனைவிகள்" என்னும் நாடகமொன்று வரப்பெற்றோம். இது மிகுந்த எளிய தமிழ் நடையில், ஆடவரும் பெண்டிரும் வெகு இனிமையாய்ப் படிக்கத் தக்கவாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. மானிடர்கள் அவசியம் கைக்கொள்ளவேண்டிய பற்பல நீதிகளும் நாடக ரூபமாக வெகு தெளிவாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஆங்காங்குச் சமயத்திற்கேற்றவாறு பல சிறந்த பாட்டுக்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. புத்தகம் உயர்ந்த காகிதத்தில் வெகுநேர்த்தியாக அச்சிடப்பட்டு, இரண்டு ஆப்டோன் படங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதன் விலை ரூ 1. வேண்டுவோர்: வேலூர் ஜனோபகாரி ஆபீஸ் மானேஜருக்கு எழுதிப் பெறலாம்.

The Book of Fun.

ஹாஸ்ய மஞ்சரி :—சென்னை ஜி எ. வைத்யராமன் அண்டு கம்பெனியாரால் பிரசுரிக்கப்பட்ட "ஹாஸ்ய மஞ்சரி" என்னும் நூல் ஒன்று வரப்பெற்றோம். இதில் பலவிதமான வேடிக்கைக் கதைகளும், சம்பாஷணைகளும் அடங்கியுள்ளன. இவை அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஒரு சாதகமாயிருக்குமாதலால், அனைவரும் இதைப் படித்தறிவது அவசியமாகும். இவ்வேடிக்கைகளையும் கதைகளையும் பல வகுப்புக்களாகப்பிரித்து அவ்வவ்வகுப்பாருக்குப் பயன்தரும்படி வெளியிட்டிருப்பது பாராட்டத் தக்கது. இதன் விலை அணா 6. வேண்டுவோர்: ஜி. எ. வைத்யராமன் அண்டு கம்பெனி, 3 & 4 கொண்டி செட்டி தெருவு, சென்னை என்று எழுதிப் பெறலாம்.

A Father's Affection.

பெற்ற மனம்பித்து:—இது, சென்னை ஜி. எ. வைத்யராமன் அண்டு கம்பெனியாரால் பிரசுரிக்கப்பட்டு நமது பார்வைக்கு வந்துள்ளது. இது கிராமவாழ்க்கையின் இயல்பைத் தெளிவாக விளக்கிக்காட்ட எழுதிய ஒரு சிறியகதை. கதையின் போக்கும் சம்பாஷணைகளும் நகரவாசிகள் கிராமவாசிகள் ஆகிய இருதிறத்தாருக்கும் ஆச்சரியத்தையும் விடா நகைப்பையும் உண்டாக்குமென்பதில் ஐயமில்லை. விலை அணா 2. வேண்டுவோர்: ஜி. எ. வைத்யராமன் அண்டு கம்பெனி, 3 & 4 கொண்டிசெட்டி தெரு, சென்னை என்று எழுதிப்பெறலாம்.

Avaramboo Powder.

ஆவாரம்பூ பவுடர் —காபி பொடிக்குப் பதிலாக உபயோகிக்க வெகு நேர்த்தியாகத் தயார் செய்யப்பட்ட ஆவாரம்பூ பவுடரை, சுதேச வைத்யரான மிஸ்டர் வி. எ. ஆர் ஸ்வாமி என்பவரிடமிருந்து வரப்பெற்றோம். காபி குடிப்பதனால் வரும் பற்பல தீங்குகளையும் யாம் கூறாமலே நமது நேயர்கள் அறிவார்கள். இக்காபி குடிப்பதன் பலனாக உண்டாகும் பல கொடிய